

செந்தமிழ்.

தொகுதி உரு.]

ரக்தாக்ஷித்ர தைமீ

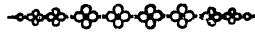
[பகுதி ௩.

Vol. XXIII.

January-February-1925.

No. 3.

மதங்குளாமணி.

[உச-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

ஒழியியல்.

க. முஞ்சராஜனது ஸமஸ்தானவித்வானாகவிளங்கிய தனஞ்சயன் என்னும் வடமொழிப்புலவர் பண்டையோர் செய்தறித்த பரதநூல், நாட்டியசாஸ்திரம் என்னும் இவற்றிற் பொதிந்துகிடந்த அரிய இலக்கணங்களையெல்லாம் ஆராய்ந்து தொகுத்துச் சுருக்கமும் தெளிவும் பொருந்திய தசருபம் என்னும் நாடகலக்கணநூலைச் செய்தனர். இந்நூற்பெயர் தசருபகமெனவும் வழங்கப்படும். இது நான்கு அதிகாரங்களால் நடந்து விலக்குறுப்புப் பதினான்கனுள் யாப்பிய விசையியற்பாலவாகிய சொல்வகை, வண்ணம், வரியெனும் மூன்று மொழித்த ஒழிந்த பதினென்றினையும் தெளிவுற விளக்குவது. இந்நூன்முடிபுகளைத் தொகுத்து இவ்வியலின் முதனாக்குபிரிவுகளாகக் கூறிய பப்பாற் செல்வாம், வடமொழிக்குறியீடுகளின் சுத்தவுருவத்தையறியவேண்டிய விடத்து மொழிபெயர்ப்பினோடு முதனாற்குத்திரங்களைபுந் தருவாம்; நூற்பொருளுக்குப் புறம்பாய குறிப்புக்களை இருதலைப்பகரத்தினுட்பருவாம்.

முதலதிகாரம் பொருள், சந்தி, சொல் லென்னும் மூன்றுறுப்புணர்த்துதலுதலிற்று. முதலூறுகுத்திரங்களும் தெய்வவணக்கமுஞ் செயப்படுபொருளும் கூறுதலால் தற்சிறப்புப்பாயிர மாவன. ஏழுமுதற்

பதினொன்றுவரையு முள்ள சூத்திரங்கள் நாட்டியத்தின் பொதுவியல் புணர்த்துவன. பன்னிரண்டுமுதல் இருபதுவரையுமுள்ள சூத்திரங்கள் பொருளுறுப்பு உணர்த்துவன. இருபத்தொன்றுமுதல் ஐம்பத்தாறுவரையு முள்ள சூத்திரங்கள் சந்தியுறுப்புணர்த்துவன. ஐம்பத்தேழுமுதல் அறுபதுவரையு முள்ள சூத்திரங்கள் சொல்லுறுப்புணர்த்துவன.

1-6. தெய்வவணக்கமும் செயப்படுபொருளும்.

7. நடிப்பினால் நிகழ்ச்சிகளை உணர்த்துவது நாட்டியம்; இது காணப்படுவதாதலின் உருவம் (ரூபம்) எனவும், நடிப்போர் பிறருநுக் கொள்வராதலினால் உருக்கோடல் (ரூபகம்) எனவும்பட்டுச் சுவையை (ரசத்தை) ஆதாரமாகக்கொண்டு பத்துவகையாக நடக்கும்.

8. நாட்டியவகை பத்தாவன :—

நாடகமவஸூகாரண லீரண்பூஹஸநாவிஸி
வ்யாயொமஸலிவகாரொளவீயுஜெஹாபீமாவதி

நாடகம், பிரகரணம், பாணம், பிரகசனம், இடிமம், வியாயோகம், சமவகாரம், வீதி, அங்கம், ஈகாமிருகம் என்பனவாம்.

9. உள்ளக்குறிப்பை (பாவத்தை) ஆதாரமாகக்கொண்ட அந்நயக்கூத்தம், (நிர்த்தியமும்) தாளபத்தை ஆதாரமாகக்கொண்ட சுத்தநிருத்தமும் (நிர்த்தியமும்) நாட்டியத்தின் வேறுவன; முன்னையது மார்க்கமென்பின்னையது தேசி எனப்படும்.

10. இவை இலாசியம் (மென்னீர்மையதாகிய கூத்து; அகமாரக்கம்), தாண்டவம் (வன்னீர்மையதாகிய கூத்து; புறமாரக்கம்), என இருவகைப்பட்டு நாடகமுதலிய பத்தையும் சார்ந்துநிற்பன.

[பதினொரடலுள் வீழ்ந்தாடலாகிய ஐந்தினையும் இலாசியமெனவும், நின்றாடலாகிய ஆறினையும் தாண்டவமெனவும் கொள்ளலாகும். “துடிகடையம் பேடு மரக்காலே பானவ,வடிவுடன் வீழ்ந்தாடலைந்தி”. “அல்லியங் கொட்டி குடைகுடம் பாண்டரங்க, மல்லுடனின்றாடலாடி.”]

11. பொருள் (வஸ்து), தலைவன் (நேதா), சுவை (ரசம்) என்னும் மூன்றும்பற்றி நாட்டியக்கட்டுரையை வகுத்துக்கொள்ளலாகும்.

11-13. பொருளின் உட்பிரிவுகள் இரண்டு. தலைமக (ஆதிகாரி) னோடு நேராகத் தொடர்புற்ற நிகழ்ச்சிகளை யடக்கியது தலைமைப் பொருள் (ஆதிகாரிகம்). தலைமகனுக்குப் பயனைத் தருவனவாகிய பிற ரது நிகழ்ச்சிகளை யடக்கியது சார்புப்பொருள் (பிராசங்கிகம்); இது தொடர்ந்து கீண்டுவருமாயின், கிளைக்கதை (பதாகை) யெனப்படும்; குறுகியதெனின் வழி நிகழ்ச்சி (பிரகரீ) யெனப்படும்.

14. [பதாகைசிலையின் இலக்கணம்].

15. பொருளைப் பழங்கதை (பிரக்கியாதம்), புலவனார் கற்பிக்கப் பட்டகதை (உற்பத்தி), மேலையிருவகையினது கலப்பு (மிச்சிரம்) என மூவகைபாகவும் வகுக்கலாம்.

16. அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் இம்முன்றினுள் ஒன்றோ பலவோ, நாடகத்தின் பொருண் முடிபாக (காரியமாக) வருதல்வேண்டும். சிறிதாகத் தோன்றிப் பலபட விரிவெய்தி நடக்கும் நாடகக்கருத்து விதை (பீஜம்) எனப்படும். நாடகக்கருத்துக்குச் சார்பாகின்ற பொருள் அவாந்தரார்த்தம் இடைபிற் கண்டப்படின, அதனையெடுத்துக் கூட்டுதற்கு உபயோகமாகின்ற காரணம் (அச்சேதகாரணம்) விரிநிலை (விந்து) எனப்படும்.

17. வீஜவிரிநூவதாசுபாகாவுபுசுரீகாய-ஓக்ஷணாஃ
சுய-ஓபுசுரீதய-ஓவஹதாவனதா-ஓவரிசீதி-ஓதாஃ

விதை (பீஜம்), விரிநிலை (விந்து), கிளைக்கதை (பதாகை), வழி நிகழ்ச்சி (பிரகரீ), பொருண் முடிபு (காரியம்) என்னும் ஐந்தும் பொருண் மூலம் (அர்த்தப்பிரகிருதி) எனப்படுவன.

18. சுவஸூ-ஓவஹகாய-ஓலூபுராஸூஸூமலாபி-ஓலிஃ
சூரூபிய-ஓபூவூராஸாநியதாவிமலா-ஓலிஃ

18-20. பயனைப் பெறுவதற்கு விரும்பித் தொடங்கும் தொடக்கம் (ஆரம்பம்), அதற்காக முயலுகின்ற முயற்சி (பிரயத்தனம்), பயனை யெதிர்பார்த்தின்ற பயன்விழைவு (பிராப்திபாசை), பயன்பெறவே னென்னும் உளப்பாடு (நியதாப்தீ), பயன்முழுதும் பெற்றபெறு (பலயோகம்) ஆகிய ஐந்தும் நாட்டிய நிகழ்ச்சி (அவஸ்தை) எனப்படுவன.

21. பொருண்மூலம் ஐந்தும் நாட்டியசிகழ்ச்சி ஐந்தும் சார்பாக எழுவன ஐவகைச்சந்திகள்.

22. ஓரேநிகழ்ச்சித்தொடர்புபற்றி ஒருபொருளினோடு மற்றொரு பொருளை யிணைத்து நிற்பது சந்தி.

ஓவவபுதிஓவெமஉஃலாவஸெஃவலஃஹுஃ

ஐவகைச்சந்திகளாவன:—முளை (முகம்), நாற்று (பிரதிமுகம்), கருப்பம், விளைவு (அவமர்சம்), தய்த்தல் (உபசங்கிருதி=நிர்வாஹணம்) என்பன.

23. (ஆரம்பம்) தொடக்கத்தோடும் (பீஜம்) விதையினோடும் தொடர்புடைய முகமானது பலவகைப்பொருளுக்குள் சவைக்கும் முதலாகிநின்றலாலும், பீஜத்தினின்று தோற்றினமையாலும் முளைபோல் வது.

24. உவகெஷவஃவரிகாரஃவரிந்யூவொலிவொஹந்யூ
யுகிஃபூவஃஸீயாயாநவியாநபீரிவாவநா
உஃஹிஹகாரணாந்யூந்யூஃந்யூயகஷண்யூ

24-27. விதையினைவிதைத்தல் உபகேஷபம்; அதன் அகற்சி (பரிசுரம்) பரிக்கிரியை; அதன் நிலைபெறு பரிந்யாசம்; நற்குணங்களை யெடுத்தியம்பியுள்ளத்தைக்கவர்தல் விலோபனம்; இதுசெய்வாமெனநிச்சயித்தல் யுக்தி; சுகத்தினையடைதல் பிராப்தி; நாடகக்கருத்தாகிய விதை நிலைபெற்றுத்தோற்றுதல் சமாதானம்; இன்பமும் துன்பமும் காரியப்படுதல் விதானம்; வியப்புற்றுநோக்குதல் பரிபாவனை; மறைந்தன வெளிப்படல் உற்பேதம்; கருதியபொருளின்தொடக்கம் கரணம்; மேல் நோக்கும் இயக்கம் வேதை. இவை பன்னிரண்டும் முதற்சந்தியாகிய முகத்தின் உட்பிரிவுகளாம். [தமிழ்மரபுபற்றி இவற்றினைத் துறையென்னலாம். இவற்றுள் உபகேஷபம், பரிக்கிரியை, பரிந்யாசம், யுக்தி, உற்பேதம், காணம் என்னும் ஆறும் இன்றியமையாதன].

28. (பிரயத்தனம்) முயற்சியோடும், (விந்து) விரிநிலையோடும் தொடர்புடைய பிரதிமுகமானது தோற்றமும் மறைவும் (லக்ஷியாலக்ஷியம்) உளதாதவின் நாற்றுப்போல்வது. [இலை முதலியன தோற்றம்; அரும்பு, மலர், காய் முதலியன மறைவு]

39. கோபத்தினாலோ, விசனத்தினாலோ, பிற உள்ள நெஞ்ச்சியினாலோ அலைவுற்றானொருவன் மனத்தை நிலைப்படுத்தி உண்ணோக்குகின்ற தன்மைபைக் காட்டுவது நான்காஞ்சந்தியாகிய வினைவு (அவமர்சம்).

40. தஞ்சாவவாடிவெட்டிபெளவியுவுவஸக்யம்
 ஞ்சுக்ஷிவ்ரஸஜஸுநவ்யுவவாபொவிரொயநஸு
 ப்ரொயநாவிவநாஞ்சுயொபொடிஸ

40-43. பிறர்குற்றம் இயம்பல் அபவாதம்; அபிமானத்தாற் கோபித்துரைத்தல் சம்பேடம்; கொல்லுதல் கட்டிதல் செய்தல் வித்திரவம்; பெரியோரை மதியாத நடத்தல் திரவம்; விரோதத்தைச் சம்பப்பித்துதல் சக்தி; பிறருள்ளத்துக்குத் துன்பமுண்டாக்கும் வெஞ்சொற்கூறல் தியுதி; பெரியோரைப் போற்றுதல் பிரசங்கம்; எள்ளல் சலனம்; தனது வல்லமைபைக் குறிப்பிட்டுரைத்தல் வியவசாயம்; கோபத்தினுற் தன்னிலையிழந்தோன் தனது வல்லமைபை யெடுத்துக் கூறுதல் விரோதனம்; நன்மைப்பேறு வருமென்றுத் துணிவினால் மேல் நடக்கப்போகும் சிகழ்ச்சிகளை நோக்குதல் பிரரோசனை; தற்புகழ்தல் விசலனம்; கருமத்தை மீட்டுந் தொடங்குதல் ஆதானம்; இவை பதின்மூன்றும் நான்காஞ்சந்தியாகிய வினைவின் உட்பிரிவுகள். [இவற்றுள் அபவாதம், சக்தி, விவசாயம், பிரரோசனம், ஆதானம் என்னும் ஐந்தும் இன்றியமையாச்சிறப்பின.]

41. பீஜக்வினின்றி தோற்றி விரிவுற்று முகமுதலிய நான்கு சந்திகளினும் பார்த்துநின்ற பொருள் முற்றுப்பெறுகின்ற ஐந்தாஞ்சந்தி நிர்வாஹணம் (உபசங்கிருதி; துய்க்தல்) எனப்படும்.

45. ஸயிவி-வொயொமுயநாநிண-யீவாரிவாஷணஸு
 ப்ரவாஞாநநஸஸீயாஃக்யுதிவாஷொவமஹந்
 வஹவ-வொவொவஸஹாரொளபுஸஸுஷுதம.

[டி-ஸா

45-48. பீஜம் மீட்டுந்தோற்றுதல் சந்தி; கரும (கார்ய) முடிபைத் தேடிதல் விபோதம்; கருதிய பொருளைப் பெற்றுவிட்டதுபோலுரைத்தல் கிரதனம்; அதுபவத்தையுரைத்தல் நிர்ணயம்; கலந்துரையாடல் பரிபாஷணம்; நன்முகங்காட்டல் பிரசாதம்; விழைபொருள் பெற்று மகிழ்வுறுதல் ஆநந்தம்; துன்பத்தினின்றி விடுபடுதல் சமயம்;

நன்மைப்பெற்றில் நிலைபெறுதல் கிருதி; கருதியதுபெற்று அடைந்த மகிழ்ச்சியை எழுத்துக்கூறல் பாஷணம்; கருமமுடிபை எதிர்நோக்குதல் பூர்வபாவம்; காத்திராப்பிரகாரமாக வந்தடைந்த நிகழ்ச்சியினால் வியப்புறுதல் உபகூகனம்; வரம்பெறுதல் காவ்யசம்மாரம்; ஆசிமொழி பிரசஷ்டி.

40. அறுபத்துநான்கு சந்தியுட்பிரிவுகள் (துறைய) கூறிலும். அவற்றின் உபயோகம் அறுவகைப்படும். அவையாவன: எடுத்துக் கொண்டபொருளை நினைப்படுத்துதல், மறைக்கவேண்டியவற்றை மறைத்தல், வெளிப்படுத்துவேண்டியவற்றை வெளிப்படுத்துதல், விழைவு (ராகம்) உண்டாக்கல்; மயப்பு ஆச்சர்யம்) உண்டாக்கல்; கதைநிகழ்ச்சியை (விருத்தாந்தத்தை)க் கேட்பதற்கு ஆவலுண்டாகும்படி செய்தல் என்பனவாம்.

50-51. சுவைகுறைவுபட்டனவும் சிறப்பில்லாதனவுமாகிய பொருளை முடிபுகளைச் சொல்லினால்மாத்நிரம் உணர்த்தினால் போதும். சுவைநிறைந்த சிறந்தபாகங்களைக் காட்சியாலும் உணர்த்தவேண்டும்.

52. சொல்லினால்மாத்நிரம் உணர்த்தும் பாகங்களை விஷ்கம்பம், சூலிகை, அங்காசியம், அங்காவதாரம், பிரவேசிகம், என்னும் ஐந்து இடைப்படுகாட்சி (அர்த்தோபசேஷபகம்) களாலும் காட்டலாம்.

53. நடுத்தரமான நாடகபாத்திராதோற்றிச் சரிதையின் சில பாகங்களைச் சுருக்கிக்கூறுவதும், நடந்தேறியவற்றையோ, நடக்கப் போவனவற்றையோ தெரிவிப்பதும் விஷ்கம்பம் எனப்படும். ஒரே வகுப்பான ஒருவரோ பலரோ நாடகபாத்திராயின் அது சுத்தம் எனப்படும்; நடுத்தரமானவர்களும் கடைப்பட்டவர்களும் உடன் தோற்று வது சங்கீரண விஷ்கம்பமாகும்.

54. இரண்டு அங்கங்களுக்கிடையே விடுபட்ட விஷயங்களைக் கிழ்த்தரமான பாத்திரர் தோற்றி விளக்குவது பிரவேசிகம் எனப்படும்; இது விஷ்கம்பத்தை நிகர்த்தது.

55. எழினி (திரை) யின்பின்னிற்போர் சிலவிஷயங்களை விளக்கக்கூறுவது சூலிகை யெனப்படும்; ஒரு அங்கத்தின் முடிவில் நாடகபாத்திரர் வரப்போகிற அங்கத்தின் பொருளைக் குறிப்பாகக் கூறுதல் அங்காசியம் எனப்படும்.

56. ஒரு அங்கத்தில் வந்த நாடகபாத்திரரே பிரிவின்றி அடுத்து வரும் அங்கத்திலும் நடிக்க இவ்விரு அங்கங்களுக்கு மிடையே சொல்லா லுணர்த்தவேண்டியவற்றைச் சொல்லுதல் அங்காவதாரம் எனப்படும்.

57-60. யாருக்குக்கேட்க வுரைப்பது பிரகாசம்; புறத்தேயுரைப் பது சுவாகதம்; மூன்றுவிசைக்காட்டிப்பிறரைக் காதுகொடாவண்ணம் அகற்றிவிட்டு இருவர்கலந்துரையாடுவது ஜநாந்திகம்; ஒருவரை நோக்கித் திரும்பி இரகசியமொழிகூறுவது அபவாரிதம்; ஏதோ செனியிற்பட்டதாகக் குறிப்பிட்டு ஆகாயத்தைநோக்கி வார்த்தையாடுவது ஆகாயபாஷிதம்.

61. இத்யாதி இலக்கணங்களையும் மேல்வருவனவற்றையும் இரா மாயணம் பிருகத்கதை முதலிய நூல்களையும் ஆராய்ந்து தக்க தலைவினையும் சுவைபையும் தேர்ந்தெடுத்துப் பொருத்தமான இனியமொழிகளாற் சரிதையை யமைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

உ. இரண்டாமதிகாரம் யோனி விருத்தி யென்னும் இரண்டிறப் புணர்த்துதலுதலிற்று. முதல் நாற்பத்துமூன்று சூத்திரங்களும் தலைவர், தலைவியர், முதல் கடை இடையென மூவகைப்பட்ட நாடகபாத்திரரென் றின்றோது இலக்கணங்கூறியவாகலின் யோனியுறுப்பின் பால. ஒழிந்த சூத்திரங்கள் விருத்தியிலக்கணமும், விருத்தியோடு தொடர்புற்றுநின்ற வழக்குமொழியிலக்கணமும் கூறுவன.

1-5. தலைவர் நால்வகையர்; பெருமையும் உரனும் நால்வகை யோருக்கு முரிய. ஆடல் பாடவி லீடுபட்டு இன்புற்றிருக்கும் மென்னீர் மையான் உவகைமேவிய தலைவன் (தீரலலிதன்), பொறையும் அடக்க மும் நற்குணமனைத்தும் பொருந்திய இருபிறப்பாளன் அறிவுமேவிய தலைவன் (தீரசாந்தன்) [அந்தண்மைபொருந்திய பிறரும் இவ்வகையினர். ஈ 35-38ஐ நோக்குக], மேன்மையும் பொறையும் கருதியது முடிக்கும் ஆற்றலுமுடையோன் மேன்மைமேவிய தலைவன் (தீரோதாத்தன்), வெகுளியும் பொறாமையும் மேசித் தற்புகழ்ந்து மந்திர தந்திரங்களில் வல்லவையகங்காரம் மேற்கொண்டிருப்போன் தறுகண்மேவிய தலைவன் (தீரோத்ததன்).

6. பிறளிடத்து உள்ளஞ்சென்றும் தன்மனையாள்பால் அன்பு பாராட்டுவோன் தகிழ்ணன்; தனது பொருந்தாவொழுக்கத்தை மறைப்போன் சடன்; நாணின்றி உடலிலுள்ள விகாரத்தைக்காட்டுவோன் திருஷ்டன். இவர் மூவரும், தன்மனைவிபைபன்றிப் பிறரை நினையாத அநு கூலனுமென இன்பவொழுக்கத்தில் நால்வர் தலைவருள்.

7. தலைவனுக்கு நண்பனாய்க் கிளைக்கதையினுட்டோற்றும் உப தலைவன் பீடமர்த்தன் எனப்படுவான்.

8. விடனும் விதாஷகனும் தலைவனுக்கு நண்பர்; தலைவனது பகைவன் தீரோத்ததகுணமுடையோன்.

9-13. வறியோர்க்கிரங்கலும் வீரமும் தீரமும் சோபை; கண் ணோட்டமும் இனிய புன்னகையும் விலாசம்; அசைவுபுறந்தோற்று இனியநிலை மானுரியம்; கடைப்பிடியும் வலிமையும் மேலிய கலக்கமற்றநிலை காம்பீரியம்; தடைபலவரினும் தளராம சிற்றல் தைரியம்; உயிர்போயினும் மானத்தைக் கைவிடாமை தேஜசு; இன்பநிறைவிற்ற புறத்தே தோற்றும் இனிமை லலிதம்; நல்லோரைப் பாதுகாத்தற்காகத் தன்னுயிரையும் கொடுத்தல் ஓளதாரியம். இவை தலைவனிடங் காணப்படும் எண்வகைக்குணங்கள்.

14. நாடகத்தலைவியர் தன்மனைவி, அந்நியஸ்திரீ, பொதுமகள் என மூவகையர்.

14-21. [மூவகைத்தலைவியானு இலக்கணம்]

22-26. தலைவரோடுற்ற தொடர்பினை நோக்கத் தலைவியர் எண் வகைப்படுவர். நாயகன் அண்மையிலிருந்து குற்றேவல்புரிய உவகையுற்றிருப்பவள் சுவாதீரொபர்த்தருகை; அணிகலனணிந்து தலைவனது வரவையெதிர்பார்த்திருப்பவள் வாசகசஜ்ஜை; தலைவனது பிரிவாற்றுகுதுன்புறுபவள் வீரஹோற்கண்டிதை (உற்கை, உற்கண்டிதை யெனலு மாம்); தன்ரையகனுடலத்திற் பிறள்கலவியா லெய்திய குறிகண்டு வெகுளியுற்றிருப்பவள் கண்டிதை; ஊடலிற்றலைவனைச் சினந்து அவன் பிரிந்த பின்னர் அவனை நினைத்துத் துன்புற்றிரங்குபவள் கலகாந்தரிதை; குறியிடத்துத் தலைவன்முற்படாதொழிய மனமலைபவள் விப்பிரலபதை; தலைவன் வேற்றுநாட்டுக்குச் சென்றமையால் அவனைப் பிரிந்திருப்பவள்

பிரோசிதப்பிரியை; சூறியிடத்துக்குத் தலைவனை நாடிச் செல்பவன் அபி சாரிகை. முதலிருவரும் மேனிமினுக்கி யுவகையுற்றிருப்பர். ஏனைய அறுவரும் அணிகலனின்றித் துன்புற்று நெடுமூச்செறிந்து ஒளிகுன்றி யிருப்பார்.

27. வேலைக்காரி, தேரழி, ஏவற்பெண், சுற்றத்தாராள் இளையாள், அயலாள், தவமுதாட்டி, கம்மாள்பெண், தான் என்னும் இவர் தலை விக்குத் தூதியாவார்

28-39. [தலைமகளின் இலக்கணங்கள். இலக்கியநூல்களிற் கண்டு கொள்க.]

40. லலிதன் தன் அரசியற் கடமைகளை மந்திரிகள்வசம் விட்டு விடுவான். ஏனைய மூவகைத் தலைவரும் மந்திரியரோடு தாமத கூடி அரசியற்கடமைகளைச் செய்வார்.

41. குலகுரு, புரோசிதன், தவத்தோன், பிரமவாதி என்னும் இவரைச்சார்ந்து அரசன் அறநிலையில் நிற்பான்; நண்பர், குமாரர், வனக் காம்போர், தண்டத்தலைவர், போர்வீர ரென் றின்கூர் பொருணிலைக்கு உதவியாவார்.

42. குறளர், ஆயர், குறவர், யவனர், பாணர், சகாரர் முதலினோர் இன்பநிலைக்கு உதவியாவார்.

43. நாடகபாத்திரர் முதல், இடை, கடை யென மூவகைப்படுவார். [இனி, ஆசிரியர் நால்வகை விருத்தியின் இலக்கணங்கூறுதற்கு எடுக்கக்கொண்டார். சுவையையாதாரமாகக்கொண்டெழுவது விருத்தியாதலின், ஒன்பதுவகைச்சுவையினைப்பற்றி ஒருசில குறிப்புக்கள் கூறுவது இன்றியமையாததாயிற்று. சிருங்காரம் (உவகை), வீரம் (பெருமிதம்), பீழ்சம் (இளிவரல், ரொத்திரம் (வெகுளி), ஹாஸ்யம் (நகை), அழ்ப்பதம் (மருட்கை), பயோற்கர்ஷம் (அச்சம்), கருணை (அவலம்), சம்பர்கர்ஷம் (நிஷயநிலை) என ஒன்பது சுவைகள் உள. உறுப்பியலுட்காட்டியபடி நூற்றில் நின்ற நிஷயநிலை உலகியல் நீங்கினார் பெற்றியதாதலின் சந்திரிய எட்டினே உலகவறுக்கினுட் கூறப்படுவன. அவற்றினுள் உறுகையினின்ற நகையும், பெருமிதத்தினின்றும் மருட்கையும், இளிவரலி

னின்று அச்சமும், வெகுளியினின்று அவலமும் தோற்றுவவாகலின் உவகை, பெருபிதம், இனிவால், வெகுளி யெனலும் நான்கும் சிறப்புடையவாயின. மேல்வரும் 57-ம் சூத்திரத்துப்பொருளை ஈண்டுத் தருவாம். கைசிகிவிருத்தி உவகைச்சுவைபற்றி வரும். சாததுவதி பெருமிதச்சுவைபற்றி வரும்; ஆரபடி இளிவாலும் வெகுளியும்பற்றி வரும்; பாரதிவிருத்தி யாண்டும் வரும்.]

44. தலைமகனது தன்மைவேறுபாட்டினால் வேறுபட்ட நால்வகை விருத்திகள் உள. ஆடலும் பாடலும் கண்டுங் கேட்டும் காணுகரும் இன்ப விளையாட்டினை விரித்துக்கூறுவது கைசிகிவிருத்தி. இது நருமம், நருமஸ்பூர்ஜம், நருமஸ்போடம், நருமகர்ப்பம் எனலும் நான்கு அங்கங்க்களையுடையது.

45-46. தலைமகனது ஊடல்தவிர்க்கும்பொருட்டு (அன்புடையாரைச் சாந்தப்படுத்துமபொருட்டு) வெளிப்படும் நகைக்குறிப்பு நருமம் எனப்படும். அது நகைபற்றியும் உவகைபற்றியும் அச்சம்பற்றியும் வரும். உவகைபற்றிய நகைக்குறிப்புத் தன்னை நோக்கியும், கூடல்விழைவு நோக்கியும், மானத்தை நோக்கியும் வருதலின் முத்திரப்பட்டது. அச்சம்பற்றிய நகைக்குறிப்புச் சுத்தமாயும் பிறசுவைகளோடுஞ் சேர்ந்து வருதலின் இருதிரப்பட்டது. நகைபற்றிய நகைக்குறிப் பொன்றும், உவகைபற்றிய நகைக்குறிப்பு மூன்றும், அச்சம்பற்றிய நகைக்குறிப் பிரண்டும் ஆகிய ஆறும் மொழி (வாக்து), வேடம் (வேஷம்), செயல் (சேஷ்டை) என ஒவ்வொன்றும் மும்மூன்றிடம்பற்றி வருதலின் நகைக்குறிப்புப் பதினெண்வகைப்பட்டன.

47. அன்புடையாரினுவர் முதன்முதலாக ஒருவரையொருவர் காண்பது நருமஸ்பூர்ஜம் எனப்படும். இது உவகையொடு தொடங்கி அச்சத்தில் முடிவுறும்; [கைக்களைத்திணையினது காட்சித்துறையும் ஐயத்துறையும் இதன்பாற்படுவன]. உள்ளத்திலுள்ள அன்பினைச் சிறிதாக வெளியே தோற்று வித்தல் நருமஸ்போடம் எனப்படும்; [கைக்களைத்திணையினது துணிவு, குறிப்பறிதல் எனலும் இரண்டு துறையும் இதன்பாற்படுவன].

48. அன்பு வெளிப்படுதல் நருமகர்ப்பம் ஆகும்; [களவியல் வகையினைத்தும் இரன்பாற்படுவன].

49. துன்பம்பற்றாது நற்குணம், ஆண்மை, தனக்கெனவாழாப் பெருந்தகைமை, இரக்கம், நேர்மை யென்னும் இவற்றோடு பொருந்தி நடக்கும் சாந்துவதிவிருத்தி சம்லாபகம், உத்தாபகம், சங்காட்டியம், பரிவர்த்தகம் என நற்பாற்படும்.

50-51. பலவகைச்சுவையும் பொருந்த மேலான பொருளைப் பற்றி இருவர் கலந்துரையாடுவது சம்லாபகமாகும்; [பாடாண்டிணையிதன்பாற்படும்]. பொருக்கு அழைப்பது உத்தாபகமாகும். மந்திரத்தலைவரது உரை கேட்டோ, பொருள்கருதியோ, தெய்வச்செயலாலோ பிறனோள்ள நப்புத்தொடர்பினை யறுப்பது சங்காட்டியமாகும்; [வெட்சித்திணையும் கரந்தைத்திணையும் இவற்றின்பாற்படுவன]. தொடங்கிய செயல் முடிவுபெறுமுன் மற்றொன்றினுட்புகுதல் பரிவர்த்தகமாகும். [இவ்விருத்தி நற்பொருளினுள் அறத்தைச் சிறப்பாகக் கொண்டு வருதலை நோக்குக. சிறுபான்மை பொருள் பொருளாக வருகின்றதெனினும், அப்பொருள் அறத்தின்வழுவாப்பொருளாதலின் அதுவும் அறத்தினு ளடங்குமென்க. மேல்வரும் ஆரபடிவிருத்தி அறத்தின்வழுவிய பொருண்மேலும்வருதல் காண்க.]

52. மந்திரம், தந்திரம், மாயம், வஞ்சனை, அடுதல், வெகுளி யென் றின்னவற்றின்மேல்வருகின்ற ஆரபடிவிருத்தி சங்க்ஷிப்திகம், சம்பேடம், வஸ்துத்தாபனம், அவபாதனம் என நால்வகைப்படும்.

53. சங்க்ஷிப்தி [இச்சூத்திரத்தின்பொருள் தெளிவாகப் புலப்படவில்லை; எந்திரம் முதலிய சூழ்ச்சிகளினால் உட்பொருளைப் பாதுகாப்பது என்கொண்டால் இதனை குறிக்கப்படும் ஒழுக்கம் உழிஞைத்திணையையும் நொச்சித்திணையையும் சார்ந்துநிற்கும்].

54. வெகுண்டார் இருவர் அடல்குறித்து ஒருவ ரொருவர்மேற் செல்லுதல் சம்பேடமாகும்; [வஞ்சித்திணை இதன்பாற்படும்]. மாயத்

தினால் ஒருபொருளை யுண்டுபண்ணுதல் வஸ்துத்தாபனமாகும். உட்புகுதலும் அஞ்சியோடுதலும் வெகுண்டுமலைதலுமாகிய இவை அவபாதமாகும்; [தும்பைத்திணை யிதன்பாற்படும்].

55-56. பாரதிவிருத்தியென மற்றொருவிருத்தி யுளது; அதனை நாடக லக்கணங்கூறுமிடத்துக் கூறுவாம். உத்படரென்னும் ஆசிரியரின்வழிநிற்போர் இவற்றின் வேறாய ஐந்தாவதுவிருத்தியொன்று உளதென்பர்.

57. [நால்வகைவிருத்திக்குஞ் சுவை வகுத்துக்கூறும் இச்சூத்திரத்தின்பொருளை 44ஆஞ் சூத்திரத்துக்குமுன்னின்ற குறிப்பினுடடந்தாம்; அதனை ஆண்டுக் காண்க].

58. உலகவழக்கினை நுணுக வாராய்ந்துணர்ந்து, நாடகக்கட்டுரை நடந்தேறிய தேசத்தாருக்குரிய பாஷை வேஷம் கிரியை யென்னும் இவற்றை மாறுபாடின்றி வழங்கவேண்டும்.

59-66. [மொழியமைதி கூறுகின்றார். தமிழ் வழக்கறிந்து ஏற்பனவற்றை ஏற்குமாறமைத்துக்கொள்க]. ஸம்ஸ்கிருதம் ஆடவருள் உயர்ந்தோராலும், தவத்தராலும், ஒரோவழித் தவமுதாட்டியாராலும், பட்டத்தரசியாலும், மந்திரிபுதல்வியாலும், கணிகைமாதராலும் பேசுதற்குரியது. பிராகிருதம் பெண்பாலருக்குரியது. சௌரசேனி ஆடவருட் கீழாயினருக்குரியது. பைசாசம் கடையாயினருக்குரியது; மாகதிரினியல்பு மதுவே. பலதேயமாக்களுக்கும் அவ்வத்தேய வழக்கு மொழி யுரியது. உயர்ந்தோர் பிறமொழியையுங் கொள்ளலாம். வித்வாம்பசரையும் தேவரிஷிகளையும் அறிவரையும் முன்னிலைப்படுத்துங்காற் “பகவன்” என அழைத்தல்வேண்டும். விப்பிரரையும், மந்திரிமாரையும், அண்ணன்மாரையும், “ஆர்ய” என முன்னிலைப்படுத்தவேண்டும். சூத்திரதாரனும் நடியும் ஒருவரை யொருவர் முன்னிலைப்படுத்த

தும் மொழியும் இதவே. சாரதி தன் எனுமானனை “ஆயுஷ்மன்” என முன்னிலைப்படுத்தவேண்டும். சிஷ்யன், குமான், இனையோன் என்றின் னோரை வயதின் முதிர்ந்த பெரியோர் “வத்ஸ” (குழந்தாய்) என அழைப்பார். இனையோர் முதியோரை “தாத” (எந்தாய்), “சுகிர்தாபித” (திருவண்ணந்த பெயருடையோய்) என்பர். சூத்திரதாரன் தன்னுடன் செல்வோனை “மர்ஷ” (பிரியநண்ப) என்பான்; அவன் சூத்திரதாரனை “பாவ” (பெரியோய்) என்பான். அரசனை அவன்பரிசுனர் “தேவ”, “சவாமி” என்பர்; இழிந்தோர் “பட்ட” என்பர். கணவனுடைய தாத்தாக்கேற்ப மனைவிக்கு உயர்வுண்டு. பெண்கள் ஒத்ததாத்துப்பெண்களை “ஹலா” (எல்லா) என்பர்; வேலைக்காரியை “ஹஞ்ஜே” என்பர். கணிகையை “அஜ்ஜுகா” எனயாவரும் அழைப்பார்; அவளது ஏவலாளர் “அம்பா” என்பர். குலப்பெண்களாகிய நரைமுதாட்டியரை அனைவரும் “அம்பா” என்பர். விதூஷகன் தலைவியையும் சேடியையும் “பவதீ” என அழைப்பான்.

67. செயல், குணம், மொழியென்றின்னவற்றின் வேறுபாடுகளையும் நால்வகைத்தலைவர், அறுவகைத்தலைவியென்றின்னானோடு மருவிநின்ற சத்துவவேறுபாடுகளையும் பூரணமாக ஆராய்ந்துரைக்கவல்லார் சந்திரசேகரமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானும் பாதனும் அல்லற்பிறருளரோ?

(தொடரும்.)

விபுலாநந்தர்.

ஆசிரியர் நல்லந்துவனார்காலம்.

[22-ம் தொகுதியின் 400-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

இனி ஆறாவதான கி. மு. 161-ம் ஆண்டு கவனித்தற் குரியதா? அன்று? என்று கவனிப்போம். பிள்ளையவர்கள் இவ்வாண்டுக்குச் சொல்லும் ஆசைப்பணைகளெல்லாம் இவ்வாண்டின் நாளில் அங்காரசுணும் குருவும் ஒற்றுமைப்படவில்லை யென்ப தொன்றே. [மற்றைய கோணிலைகளெல்லாம் ஒற்றுமையுடையனவெனக் காட்டினேன்]. இதனால் அக்காலகணிதம் நமக்குப் புலப்படவில்லையென்றே கொள்ளவேண்டும். இக்காலத்தைக் கொள்வதற்குற்ற அநுகூலங்களை ஊன்றிப் பார்ப்போமாயின் இது சங்கத்திற்குநிகரலப்பகுதியாமென்பது தெளிவாகும்.

முன்னர்க் கரிகாலனது காலமாகுமென்று பழைய ஏடுகளினின்று ஒரு செய்யுள் காட்டப்பட்டது. ஆசிரியர் நல்லந்துவனர் சங்ககாலத்தவரென்பது எல்லோர்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததொன்று. இவைகளால் இக்காலமே (கி. மு. 161) பொருந்தியதாகக் காணப்படுகிறது.

இனி இக்கரிகாலனது காலத்தைக் கூறும் செய்யுள் பலபடியாகக் காணப்படும்போது எவ்வாறு கொள்ளுதமென்றிற் கூறுவேன். 'தொக்கசுகனில் தொளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றில்' என்ற பாடங்கொள்வோமாயின் அது கி. பி. 1068-ம் ஆண்டாகும். இக்காலத்து ஆண்ட அரசன் சோழசளுக்கியான குலோத்துங்கனாவான். இவனுக்குக் கரிகாலனென்ற பெயர் இருப்பதாகக் காணப்படவில்லை. அவ்வாறு கொள்ளினும் இவன் பொன்னியாறு கரைகட்டினவனல்லன். ஆதலால் இக்காலம் செய்யுட்டுப் பொருத்தமில்லையென்பது வெள்ளிடைவிலங்கலாகும். இனி ஸ்ரீமத். சுப்பிரமணியக்கவிராயரவர்களது பழைய பிரதிப்பாடத்தைப் பார்ப்போம். அது, 'கலியிற் றோளாயிரத்துத்தொண்ணூறு' என்று காணப்படுகிறது. இதன்படி இவ்வாண்டு கிறிஸ்துபிறக்குமுன் இரண்டாயிரத்து நூற்றுப்பதினொரு வருடங்கட்குமுன்னென்றும், 'இற்றைக்கு நாலாயிரத்து முப்பத்தைந்து' வருடங்கட்கு

முன்னென்றும் ஏற்படும். கடைச்சங்கத்திறுதிப்பகுதிக்கு இரண்டாயிர வருடங்களை ஒப்புக்கொள்ள இஷ்டமில்லாது எதிர்த்து வாதாடும் இக் காலத்து நாலாயிரம் என்று சொல்லுதல் பொருந்தாக்கூற்றாகும். இது வன்றி, காவிரிக்கரை கட்டின * கரிகாலன் பிற்காலமென்பதாலும், அது, புத்தசமணசமயம் நின்ற காலமாகையாலும் பிற்காலமான மூவாயிரத்துத்தொண்ணூறு என்று கொள்ளுதலே அமைவுடையதாம். இக் காலந்தான் இவனும் செங்குட்டுவனும் வடநாடுசென்று வடபுலத்தரசர்களை வென்றிருக்க இயலுமென்று பல பிரபல நியாயங்களைக்காட்டிச் சென்னைப் பெருமன்றத்து நியாயவாதி ஸ்ரீமத் கோ. ஆராவமுதையங்காரவர்கள் (M.A., B.L.,) கடைச்சங்கத்திறுதிக்கால ஒளிகள் ('some side lights on the age of Last Sangam.' ||) என்னும் பொருளுரையுள் எழுதியுள்ளார்கள். அவர்கள் மேலே காட்டிய காலத்தைக் காட்டுஞ் செய்யுளை முதலிற் பார்க்காவிடினும் அவர்கள் கொண்ட முடிபும் இச்செய்யுளும் ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்பதை நோக்கவேண்டும். ஆகவே யான்காட்டிய பாடமே எல்லாவிதத்திலும் பொருந்துவதாகும்.

இனி நல்லத்துவனாரோவென்ற சங்கப்புலவர்களுள் முற்பட்டவராகக் காணப்படுகின்றனர். இவரது செய்யுட்கள் தொகைநூல்களுள் வெகு அருமையாகவே காணப்படுகின்றன. நல்லத்துவன் என்ற புலவரார் பாராட்டப்பட்டவர். இவ்வளவு பெருமைவாய்ந்தவர் ஒரு அரசரையாவது சுட்டிப்பாடிய செய்யுள் ஒன்றாவது காணப்படாமை மிகுதியும் வருந்தற்குரியதொன்றும். ஆயினும் இதுகொண்டே இவர் எல்லோருக்கும் முற்பட்டவரெனக் கொள்ளலாம். இதற்குமாறாக இவர் பிற்காலத்தவரென்று இக்காரணமேகொண்டு கொள்ளாமோவெனின் அவ்வாறு கொள்ளற்கு அவர் செய்யுளின் போக்கும் அமைப்பும் இடந்தராவென்க. முன்னோரார் புகழ்ச்சியோடு கூறப்பட்டிருப்பதும் இதற்குத் தடையாயிருக்கிறது. ஆகவே யான் முற்காட்டிய கி. மு. 161. பலவிதத்திலும் பொருந்தியதெனலாம்

* இப்பொழுது சென்னையில் நடந்த 'கிழ்நாட்டுக்கூட்டத்தில் (Oriental Conference) கலிங்கத்துப்பராணிகூறும் கரிகாலன் சோழசளுக்கியான முதற்குலோத்தங்கனென வியாசமொன்று படிக்கப்பட்டதாக அறிகிறேன்.

|| இது, இன்னும் அச்சேறவில்லை. இதனாரியர் என்பால் அன்பு கொண்டு அனுப்பிய கைப்பிரதி பார்த்துள்ளேன்.

ஈண்டு எடுத்துக்கொண்ட பரிபாடற்பாட்டால் அக்காலத்துப் பஞ்சமொன்று தோற்றி நெடுநாள் மழைபெய்யாதிருந்து பின் மழை பொழிந்து வையையில் வெள்ளம் கரை புரண்டு வந்தது என்று அறிகிறோம். அகத்தியனை மழைக்கோளெனத் தெரிந்த பெரியார் கூறாநிற்பார். இவைகளை யான் எனது முதற் கூற்றிலேயே சூசிப்பித்துள்ளேன்.

வடமொழி மகாகவியான காளிதாசர் தமது ரகுவம்மிசத்தில்:—
“பூவாவாஹொடியாஹொலஃகூஹொயொநெஹொஹொஜவஃ!”
என்று கூறியிருக்கிறார். அதாவது கும்பயோனியான அகத்தியனென்னுங்கோள் தோன்றின் மழைபெய்து நீர் சுத்தமடைகிற தென்பதாம். இக்கோள் தோற்றுங்கால் மழைக்கால நீக்கமாயின் இதுனுடைய மறைவில் (அஸ்தமனத்தில்) மழைபெய்யுமென்பது பெறப்படுகிறது. இது மேற்கூறியதனை வலியுறுத்தும். எனது நண்பர் பூமித் தே. ஜி. சங்கரையார்களும் எனக்கு எழுதிய கடிதமொன்றில் இவ்வாறப்பிராயமுடையவர்களாகவே எழுதியிருக்கிறார்கள்.

ஆயினும், இவர்கள் (சங்கரையவர்கள்) சென்ற (1921-ம்) ஆண்டு ஏப்ரல் மாத மிதிக்கலங்கவெளியீட்டில் எழுதிய குறிப்பொன்றில் பூமிமான் சுவாமிக்கண்ணப்பிள்ளையவர்கள் காட்டிய கி. பி. 634 பொருந்துமாழில்லை யென்று கூறுவதோடு, செந்தமிழில் அக்காலத்து வெளியான விவாதங்களையும் குறிப்பிட்டுவிட்டு, கி. பி. 254ம் ஆண்டு ஜூன்மீ ஆறந்தேதி பொருந்துமென்கின்றார்கள். அந்நாளில் கார்த்திகை 45 பாகையிலும், புதன் 72 பாகையிலும், சக்கிரன் 59 பாகையிலும், செவ்வாய் 359 பாகையிலும், குரு 326 பாகையிலும், சனி 294 பாகையிலும் சஞ்சாரம் செய்திருக்கின்றனர் என்று குறிக்கின்றார்கள். ஆனால், சூரியனும் சந்திரனும் எங்கிருந்தார்கள் என்று குறிக்கவில்லை. அவர்கள் ஜூன்மாத மென்று கூறியிருக்கின்றனர். அவ்வருடத்திற் சித்திரைமாதப் பிறப்பு மார்ச்சுமீ 16உ உண்டாயிருக்கிறது. அதிலிருந்து ஜூன் 6ம் தேதிக்கு நாள் எண்பத்தொன்றுவதால் ஆனிமாத மாகுமென்பதும், அக்காலம் கதிர்ச்செல்வன் மிதுனத்தில் இருப்பென்பதும் சொல்லாமலே அமைபும். அந்நாளைக் கணிப்போமானால், கதகவியாண்டு 3355, வர்த்தமானகவி 3356-க்குச் சாலிவாகன சகாப்தம் 177-ம் ஆண்டு ஆனி மாதம் 20-ம் தேதியாகும். இந்நாளில்

சூரியனது சுத்தஸ்புடம் இரண்டுராசி 17 பாகை 58 கலை 49 விகலையும், சந்திர சுத்தஸ்புடம் 9 இராசி, 28 பாகை 59 கலையும் மாகும். அன்று, பஞ்சாங்கத்தில் ஸ்வஸ்திஸ்ரீ கலி 3358, சாலிவாகனசகாப்தம் 177, ஆனி மீ 20வ செவ்வாய்க்கிழமை ஸப்தமி 37-51, பூட்டாதி 36-30 என்று காணப்படுகிறது. கிருத்திகாதி கணனத்திற்குப் பூட்டாதி நகூத்திரமாகும். அசுவதியாதியானால் அவிட்டமாகும். ஆனால் அக்காலம் கிருத்திகாதிகணனமே வழக்கிலிருந்ததென்பது ஐயரவர்களுக்கும் உடன்பாடாகையால் இதனில் வாதமில்லை. ஆனால், சூரியன் சிம்மத்திலும், சந்திரன் மகரத்திலும் இருக்கவேண்டுமென்பதையும் அன்று முழுமதியையுடைய அவிட்ட ராளாகவும் இருக்க வேண்டுமென்பதையும் ஐயரவர்கள் மறந்தார்களேனா அல்லது அவ்வாறில்லையென்று கொண்டார்களோ விளங்கவில்லை. முதற்காரணமாக நிற்கும் இவைகள் ஒற்றுமைப்பட்டுவாராமையால் மற்றவற்றைக் கணிக்காது விட்டுவிட்டேன். மேலும், ஐயரவர்கள் ஸ்ரீமான் சுவாமிக் கண்ணுப்பிள்ளையவர்களது இந்தியன் கிரானாலஜி (Indian Chronology) என்ற புத்தகத்தைக் கொண்டு கணனம் செய்திருப்பதால் ஒருவாறு பிழையேற்படக் கூடுமோ வென்று கவனிப்போம். அக்கணித புத்தகத்திலே வருஷப்பிரவேசம் 7 என்று காணப்படுகிறது. நமது கணிதப்படி அன்று 43 நாழிகை 32 விநாடிக் கே சித்திரைமாதப் பிரவேசம் ஏற்படுகிறது. அதனைத் தசாபின்னமாக்குவோமானால் 725 கிடைக்கும். ஆகவே, இதனால் தவற நியாயமில்லை. ஒவ்வாநாளை ஒற்றுமைப்படுத்த இயலாதல்லவா? ஆகையாலே இது பொருந்துமாறில்லை.

இதுவரையும் கூறியவற்றால் ஸ்ரீமான் சுவாமிக்கண்ணுப்பிள்ளையவர்கள் கொள்கைக்கு ஆதாரமொன்றுமில்லை யென்பதும், அவர்கள் கூறும் கி. பி. 634-ம் ஆண்டு ஒரு சித்தத்திலும் பொருந்தாவருடமென்பதும், அஃதேபோல் கி. பி. 254ம் ஆண்டும் பொருந்துமாறில்லை யென்பதும் ஒருதலை.

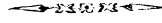
பொதுவாக இக்காலத்திற் காலவாராய்ச்சி செய்வதற்கு முன்வரும் ஆங்கிலமொழிவல்லுநர் தமிழ்மொழியை ஏதோ சிறிது காலத்துக்கு முன் தோன்றியதென்றெண்ணி, அது மறறைப்பாஷைகளைப் போலன்றிக் தனித்தியங்கும் ஆற்றலுடையதென்பதையும் மறந்து,

அதனது தொன்மையும் தோற்றத்தையும் விசாரித்தறிய நாளொன்றுக்கு ஐந்து நிமிஷமேனும் செலவிடச் சம்மதிக்காதவர்களாயிருப்பதோடு நிற்காமல் அதனைச் சிறுமைப்படுத்திப் பேசவும் முற்படுகின்றனர். அப்படிப் பேசவேண்டாமென்று சொல்ல முன்வருவதில்லை. அவர், 'நாம் உலகிற்கு எடுத்துச் சொல்ல முன்வரும் விஷயங்களை நன்றாக ஆராய்ச்சி செய்திருக்கின்றோமா? அதிற் பிறர் குறைகூற இடமில்லாமலிருக்கிறதா?' என்று கவனிப்பதேதில்லை. அவர்கள், ஆங்கிலத்தில் எழுதுவதனைத் தமிழிலும் எழுதி வெளியிடுவார்களானால் உலகிற்குப் புகாரமாயிருக்கும். ஆங்கிலம் முதலான பாஷைகளுக்குப் புதிதாக ஒரு கொள்கையை நிலாட்டுவது தகுதி யுடையதாகும். ஏனெனில் அப்பாஷைகள் இன்னும் முற்றுப்பெறாதன. பலகலைகள் இன்னும் அதற்கு வேண்டியிருக்கின்றன. தமிழ்ப்பாஷையே அப்படியன்று. ஆங்கிலத்தையும் தமிழையும் ஒப்பிட்டு, அவற்றைப்பேசுமாந் தர்களின் நாகரிகத்தையும் குறித்த ஒரு பெரியார், ஆங்கில நடவடிக்கைகள் 'சற்றுமுன்வந்த ராய்ட்டித்தந்தியை யொக்கும்' என்றார்களென வாசிப்போமாயின் வேறு என் சொல்லவேண்டும். ஆகவே, எதையும் சொல்லுமுன் ஆராய்ந்து கூறும்படி பெரியோர்களை வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

இலக்கணவிளக்கபரம்பரை

திருவாரூர்-சோமசுந்தரதேசிகன்.

கருணாகரத்தொண்டைமானின் கல்வெட்டுகள்.

‘பரணிக்கோ சயங்கொண்டா’ நெனவும் கவிசக்கரவர்த்தியெனவும் பெருமைவாய்ந்த புலவர் பெருமான் தாமியற்றிய கலிங்கத்துப்பரணியில், உபயகுலோத்தம நபயன் சயதானசிய முதலாங்குலோத்துங்கனையும் (கி. பி. 1070-1119), இச்சோழவரசின் தண்டத்தலைவனான வண்டை நகர்க்கதிபன் பல்லவர்தோன்றல் கருணாகரத்தொண்டைமான் கலிங்க மெறிந்த வரலாற்றையும் புகழ்ந்து பாடியுள்ளாரென்பது யாவரும் அறிந்த விஷயமே. எனினும் இப்பரணித்தலைவனுடைய கல்வெட்டுகள் தொண்டைநாட்டிற் சிற்சிலவிடங்களி லுளவென்பதை யநேக ரறிந்திலர். என்னுராய்ச்சிக்கெட்டியவரை சிதம்பரம், சித்தலிங்கமடம், காஞ்சீபுரம், திருவதிகை என்னும் இந்நான்கு திருப்பதிகளிற் சிலபிரானுக்கும் திரு மாலுக்கும் இப் பல்லவர்பெருந்தகை கைங்கரியம்செய்துள்ளாரெனத் தெரிகிறது.

ஆகவே, இச்சிறு வியாஸத்தை இருபகுதிகளாகப் பிரித்து, முற்பகுதியில், திருவதிகைவீரட்டானத்து எழுந்தருளியிராநின்ற திரி புரசங்காரமூர்த்தியின்கோயிலில் உத்ஸவவிக்கிரகங்கள் வைத்துள்ள அறையினெதிரிலுள்ள கற்அண்க ளிரண்டின்மேலும் கொத்தப்பட்டிருக்கிற இருபத்தைந்து வெண்பாக்காடங்கிய கல்வெட்டின் *பிரதி யைக் கிழேசேர்த்துப் பிற்பகுதியில் இக் கல்வெட்டிலும் இதைப்போன்ற மற்ற மூன்று கல்வெட்டுக்களிலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளவன் “உலகு புகழ் நங் கருணாகர”னென்பதை விவரிப்பேன்.

A. S. R.

*இந்தக் கல்வெட்டைக் குறித்து இந்தியா சுவர்ண்மெண்டு சிலாசாதன பரிசோதகர் மகா--ா-ஸ்ரீ ராஸ்பகதூர் கிருஷ்ணசாஸ்திரி அவர்கள் ளால் நடத்தப்படுகிற ‘எபிகிராபியா இண்டிகா’விற்கு ஆங்கிலத்தில் ஒரு வியாசம் எழுதியனுப்பியுள்ளேன்.

திருவதிகைச்சிலாசாதனம்.

1. பொன்மகர தோரணமும் பூணணியும் பட்டிகையுந்
தென்னதிகை நாயகர்க்குச்(?) சமைத்தான்—மன்னவர்கள்
தன்கடைவாய் நில்லாதார் தாள்வரைவாய் நின்றுணங்க
மின்கடைவேற் காலிங்கர் வேந்து.
2. மின்னிலங்கு பொற்சதுக்க மேகடம்ப மென்றிவற்றைத்
தென்னதிகை நாயகர்க்குச் சேர்த்தினான்—தென்னவாதர்
தோனோக்கும் வென்றி துறந்தே சரநோக்க
வானோக்கும் காலிங்கர் மன்.
3. வில்லில் வெயிலினைய வீரட்டர் தந்திருநாள்
நல்லநெய் ரைஞ்ஞாற்று நாழியால்—வல்லி
யுடனாடக் கண்டான்தன் னென்னலர்க்குக் கண்க
ளிடனாடச் செல்கூத்த னீண்டு.
4. மண்டபமும் மாளிகையும் வானதிகை வீரட்டர்க்
கெண்டிசையு மேத்த வெடுத்தமைத்தான்—விண்டவர்கள்
நாள்வாங்கச் சேபிழையார் நண்வாங்க நற்றடக்கை
வாள்வாங்கும் காலிங்கர் மன்.
5. மன்னொளிசேர் நூற்றுக்கால் மண்டபத்தை மால்வரையால்
மன்னதிகை நாயகர்க்கு வந்தமைத்தான்—மன்ன
ரிசைகொடா தோட விகல்கொண்டாங் கெட்டுத்
திசைகொடாக் கூத்தன் தெரிந்து.
6. மன்னுதிரு வீரட்டர் கோயில் மடைப்பளி
தன்னைத் தடஞ்சிலையா லேசமைத்தான்—தென்னர்
குடமலைநி டேறவது கொண்டவேற் கூத்தன்
கடமலைமால் யானையான் கண்டு.
7. அதிகை யானுக் கருவரையாற் செய்தான்
மதிகை நெடுங்குடைக்கீழ் மன்னர்—பதிக
ஞரியதிருச் சுற்று முடன்கவர்ந்த கூத்தன்
பெரியதிருச் சுற்றைப் பெயர்த்து.

8. அருமறைமா தாவி னறக்காமக் கோட்டந்
திருவதிகைக் கேயமையச் செய்து—பெருவிபவங்
கண்டா னெதிரந்தா ரவியத்தன் கைவேலைக்
கொண்டானந் தொண்டையர் கோ.
9. தென்னதிகை வீரட்டஞ் செம்பொனால் வேயந்திமையோர்
பொன்னுலகை மீளப் புதுக்கிணை —மண் னுணங்கு
முற்றத்தான் முற்றுநீர் வையம் பொதுக்கடிந்த
கொற்றத்தான் தொண்டையர் கோ.
10. வானத் தருவின் வளஞ்சிறந்த நந்தவனம்
ஞானத் தொளியதிகை நாயகர்க்குத்—தானமைத்தான்
மாறுபடுத்தாருடலம் வன்பேய் பகிர்ந்துண்ணக்
கூறுபடுத்தான் கவிங்கர் கோ.
11. எண்ணில் வயல்விளைக்கும் பேரேரி யீண்டதிகை
யண்ணல் திருவிளங்க வாங்கமைத்தான்—மண்முழுதுந்
தன்கோன் குடைநிழற்கீழ்த் தங்குவித்த வேற்கூத்தன்
எங்கோன் மணவிலா ரேறு.
12. ஐயொருப தாயிரமாம் பூகம் அதிகையிலே
மைவிரவு கண்டர்க்கு வந்தமைத்தான்—வெய்யகலி
போக்கிணை மண்ணைப் பொதுநீக்கித் தங்கோணக்
காக்கிணை தொண்டையர்கோ னுங்கு.
13. அராப்புணையும் நம்மதிகை வீரட்டானர்க்குத்
குராற்பசுவைஞ் ஞாறு கொடுத்தான்—பொராப்புறஞ்சாய்
கண்டருக்குத் தான்கொடுத்த காலிங்கன் காசினிக்குத்
தண்டருப்போல் நின்றளிப்பான் தான்.
14. வாரி வளஞ்சரக்க வானதிகை நாயகருக்
கேரியு முரு மிசைந்தமைத்தான்—போறிற்
கொலைநாடு வெஞ்சினவேற் கூத்தன் குறுகார்
மலைநாடு கொண்டிரான் வந்து.

கருணாகரத்தொண்டைமாலரின் கல்வெட்டுகள். ௯௫

15. அம்மான் அதிகையிலே யம்பொற் றடமிரண்டும்
செம்மா மலரிலகச் செய்தமைத்தான்—கைம்மாவி
னீட்டநின்ற வெம்பரிமாக் கண்டருளென் றீண்டரசர்
காட்டநின்ற வேற்கூத்தன் கண்டு.
16. அருளா கரநல்லா ராங்கமைந்த வேரி
இருளார் களத்ததிகை யீசன்—அருளாரச்
சென்றமைத்தான் தென் னாட்டின் சாவேறின் றிண்செருக்கை
யின்றமைத்தான் தொண்டையர்கோ னாகு.
17. போதியி னீழற் புனிதற் கிறையிலிசெய்
தாதி யதிகையின்வா யாங்கமைத்தான்—மாதர் முலை
நீடுழக்கா னாகத்து நேரலரைத் தன்பாணைக்
கோடுழக்காண் கூத்தன் குறித்து.
18. மாசயிலத் தம்மைக்கு வாளதிகை வீரட்டத்
தீசன் இடமருங்கில் ஏந்திழைக்கு—மாசில்
முடி முதலா முற்றணிகள் சாத்தினான் வேளாண்
குடி முதலான் தொண்டையர் கோன்.
19. ஆற்றற்படைவேந்தர் ஆற்றா தழிந்திட்ட
மாற்றற்ற செம்பொன்னில் வாளதிகை—ஏற்றுக்
கொடியார்க்குக் கோலப் பரிகலமாச் செய்தான்
படியார்க்குஞ் சீர்க்கூத்தன் பார்த்து.
20. அண்ணல் அதிகையரற் கையிரண்டு நல்விளக்கு
மண்ணின் வறுமைகெட வந்து தித்துக்—கண்ணகன்ற
ஞாலத் தறஞ்செய் நரலோக வீரன்பொற்
சீலத்தி னுலமைத்தான் சென்று.
21. நீடும் அதிகையரன் நித்தற் பெருங்கூத்தை
யாடும் அரங்கமைத்தான் அன்றினார்—நாடு
பரியெழுப்புந் தூளி பகல்மறைப்பச் சென்றாங்
கெரியெழுப்புந் தொண்டையா ரேறு.

22. ஈசன் அதிகையில்வா கீச னெழுந்தருள்
 மாசில் பெருங்கோயில் வந்தமைத்தான்—பூசல்
 விளைவித்த வேண்டும் வெற்பனைத்துஞ் செந்தீ
 வளைவித்தான் தொண்டையார் மன்.
22. நல்பாக மண்டபத்தைச் செய்தான் நரபதியர்
 பல்பாணையோடுணங்கப் பாவலர்க—ளெல்லாம்
 புகுங்குடையான் தொண்டையர்கோன் பொன்மழையோ
 தருங்கொடையான் தானதிகை சார்ந்து. [டொக்கத்
24. அண்ண லதிகைபரன் ஆகம் பிரியாத
 பெண்ணினலாள் எண்ணன்கு போறழும்—எண்ணியவை
 நாணள் செலவமைத்தா னண்ண வயவேந்தர்
 வாணள் கவர்கூத்தன் வந்து.
25. ஆட லமர்ந்தபிரான் ஆங்கதிகை வீரட்டம்
 நீடுவதோர் கோயில் நினைத்தமைத்தான்—கோடிக்
 குறித்தா ருடல்பருந்து கூட்டுண்ணக் காட்டி
 மறித்தாணந் தொண்டையர் மன்.

ஸ்ரீ:

கலிங்கத்துப்பரணியாராய்ச்சி.

[சயங்கொண்டார்.]

புலவர் பெருமானாகிய சயங்கொண்டார் பாடிய கலிங்கத்துப்பரணியின் வாக்கினிமையையும் சொற்செறிவு பொருட்பொலிவுகளையும் தமிழறிஞரெல்லாம் நன்கறிவர். இப்பரணி, அபயன் என்ற முதற் குலோத்துங்கசோழன் கலிங்கப்போரில் அடைந்த பெருவெற்றியைப் புகழுமுகத்தால், அச்சோழன்பெருமையையும், அவன் சேனாபதி பெருமையையும் நிலவுகில் நிலைபெற நிறுத்தவது. இந்நூல்வாயி லாகச் சயங்கொண்டார் அபயனுக்களித்த நிலைத்த புகழ்க்கொடை, அவன் அவர்க் சதவியிருக்கக்கூடிய நிலையாப்பொருட்கொடையினும் பல்லாயிரமடங்கு பெரிது என்பது சொல்லவும் வேண்டுகோ?

“காவலரீகை கருதுங்காற் காவலர்க்குப்
பாவலர் நல்கும் பரிசொவ்வா—பூவினிலை
யாகாப் பொருளை யபயனளித் தான்புகழாம்
ஏகாப் பொருளளித்தேன் யான்.” (தமிழ் நா. சரி. 115.)

என்று ஒருகால் அபயனிடம் முனிவாக அப்புலவர் பாடிய வெண்பா வொன்று வழங்குதலும் அறியத்தக்கது. சோழராஸ்தானத்தே கம்பர் கூத்தர்களுக்குமுன்பு கவிச்சக்கரவர்த்தி என்ற சிறப்புப்பெயர் பெற்று விளங்கியவர் இப்புலவர் பெருந்தகையேயாவர். இவர்க்கு அச்சிறப்புப் பெயர் முற்காலத்தே வழங்கிவந்ததென்பது, அடியார்க்குநல்லார் சிலப் பதிகாரவுரையுள் (5, 76-88) இந்நூற்றாழிசைகளை மேற்கோள்காட்டிய விடத்த எழுதிய குறிப்புக்களாற் புலப்படும். “குலோத்துங்க சோழ பெருமாளுக்குத் தீபங்குடி கவிச்சண்டிதன் கவிச்சக்கிரவர்த்தி செயங்கொண்டான் பாடின கலிங்கத்துப்பரணி* என்ற தொடர் அப்பரணிப் பிரதியில் உள்ளதாகத் தெரிதலாலும் அவ்வழக்கினுண்மை வலியுறு கின்றது. இத்தொடரினின்றி தீபங்குடி என்பது இவரதூர் என்று வெளியாவதுபோலவே, தமிழ்நாவலர்சரிதையாலும் அறியப்படும் (114).

* இப்பரணியின் புதிய பதிப்பிற் சயங்கொண்டார்வாலாறு பார்க்க,

கவிற்சண்டிதன் என்பதும் அக்காலத்து இவர்க்கு வழங்கிய சிறப்புப்பெயர்போலும். இப்புலவர் பாடிய பரணியின்வாக்கிலும் போக்கிலும் ஈடுபட்டு முன்னேரும் பின்னேருமான தமிழ்மக்களெல்லாம் இதனைப் பாராட்டிவந்திருக்கின்றனர். சயங்கொண்டாரை யடுத்துச் சோழர்வாயிற் பெரும்புலவராக விளங்கிய கூத்தரும், பிறரும்—

“ கலிங்கப் பெரும்பாணிகொண்டபெருமாள்” (விக்கிரமசோழனுலா)

“ கலிங்கரோடத் தென்றமிழ்த் தேய்வப் பரணி கொண்டு
.....உலகாண்ட பிரான்.” (தக்கயாகப்பரணி.)

“ பரணிக்கோர்சயங்கொண்டான்” (படிக்காசப்புலவர்)

என்று புகழ்வராயின் வேறுகூறவும் வேண்டுமோ? இப்பரணியன்றியும், புகார்நகரத்துவணிகரைப் புகழ்ந்து இசையாயிரம் என் றொருநூலும் சயங்கொண்டார் பாடியவர் என்பது —

“செட்டிகள்மேல் இசையாயிரம் பாடியபோது செக்கார்

‘புகார் தங்கக்கு ஊர்’ என்று பாட (வேண்டிச்) சொல்லியது.”

“ ஆடுவதுஞ் செக்கே யளப்பதுவு மெண்ணெயே
கூடுவதுஞ் சக்கிலியக் கோதையே—நீடுபுகழ்க்
கச்சிச்செப் பேட்டிற் கணக்குங்காற் செக்கார்தாம்
உச்சிக்குப் பின்புகா ளார்.”

எனத் தலைக்குறிப்புடன் காணப்படும் தமிழ்நாவலர்சரிதை வெண் பாவால் (116) அறியப்படுகின்றது. இவ்விசையாயிரம் இப்போது கிடைக்கவில்லை,

[புதுப்பதிப்பு.]

இங்ஙனம், சொற்சுவை பொருட்சுவைகள்பற்றித் தமிழறிஞராலும், வெற்றிவேந்தனொருவனது வாலாற்றினை விளக்குதலாற் சரித்திர அறிஞராலும் போற்றப்பட்டுவரும் இப்பரணி, இதுவரை மூன்று பதிப்புக்கள்பெற்றிருப்பினும், பாடப்பிறழ்ச்சிகொண்டு திருத்தம் பெறாதேபோனமையால், பலவிடங்கட்குப் பொருள்களும் சரித்திரக் கூறுகளுந் தெரிய இடமில்லையாயிற்று. இப்போது, மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துப் பழையமாணவரு ளொருவரும் ‘அடையாற்று ‘நாஷனல்-காலேஜ்’ தமிழ்ப்பண்டிதருமான பூநீமத். அ. கோபாலையரவர்களால் புதி

தாகப் பலபிரதிகளைக்கொண்டு பரிசோதிக்கப்பெற்று நான்காமுறையாக வெளிவந்துள்ளது. இதன் முதலில் முகவுரை நூலாசிரியர் வரலாறுகளும், இறுதியில் அரும்பொருள்விளக்கம் அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி முதலியனவும் பதிப்பாளரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்பதிப்பு முன்னையவற்றினும் திருத்தங்கள் பல. கொண்டுள்ளதென்பதில் தடையில்லை ஆயினும், பாடங்களும், பொருள்களும், சரித்திரக்கூறுகளும் தெளிவுபடாதவை இப்பதிப்பினுள்ளுள் சிலபலவுள்ளன என்பது ஆராய்ச்சியில் எனக்குத் தெரியவந்தமையால், அவற்றைச் 'செந்தமிழில்' வெளியிட எண்ணினேன். இங்ஙனம் வெளியிடுவதற்கருத்து—தமிழ்ணங்குக்குச் சிறப்பாகவமைந்த இப்பரணியிலுள்ள தாழிசைமணிகள், தம் மியற்கைநலம்விளங்கக் கழுவப்பெற்று, அவ்வணங்கினுக்கு அலங்காரமாக விளங்கவேண்டும் என்பதேயன்றிப் பிறிதன்று; 'கற்பா லுமிழ்ந்த மணியுங் கழுவாது விட்டால்—நற்பா லழியும்' என்பது வழக்கன்றோ? இனி விஷயத்தினுட் செல்வேன்.

(1) கடைதிறப்பின்கருத்து.

பரணியின் முதற்பகுதியான கடைதிறப்புக்குப் புதுப்பதிப்பின் அரும்பொருள்விளக்கத்தே அடியில்வருமாறு கருத்தெழுதப்பட்டுள்ளது:—

“ விசயதானதுபட்டினத்துள்ளபெண்கள் போர்க்குச் சென்றிருந்த தங்கணவர் திரும்பிவரத்தாழ்த்தமையாற் கவலையுற்றும் ஊடியும் கதவைத் தாழிட்டுக் கொண்டு வீட்டினுள்ளேயிருக்க, கவி(சயங்கொண்டார்), அப்பெண்களின் இயற்கையழகு, செயற்கையழகு, மென்மைத்தன்மை, முன்னாட்களில் அவர்கள் ஊடியும் கூடியும் அனுபவித்த இன்பம் முதலியவற்றை எடுத்துக்கூறி அவர்களை அழைத்துக் கதவுதிறக்கவும் கலிங்கப்போரின் வெற்றியைக் கேட்கவும் வேண்டதல்” என்பது.

போர்க்குச் சென்றிருந்த தங்கணவர் திரும்பிவரத்தாழ்த்தமையால் தம் வீட்டுக் கதவை அடைத்துக்கொண்டு கவலையுற்றிருந்த மகளிரைப்பற்றியதே கடைதிறப்பு என்று கருதுவதற்கு, அப்பகுதியுள் யாதொருகுறிப்புங் காணப்படவில்லை. ஆனால், அதற்கு மாறாகக் கொழுநருடனிருந்து அவரோடு ஊடியும் கூடியும் மகிழ்ச்சின்றிலையில், மகளிரைக் கடைதிறக்கும்படிவேண்டும் பாடல்களே மிகுதியும் பயில்கின்றன. பிரிந்த நிலையில், மகளிர் கணவருடன் துய்த்த ஊடல்முதலிய முன்செயல்களை நினைப்பூட்டிச் செய்க்கொண்டார் அவர்களைக் கதவுதிறக்

கும்படி வேண்டினரென்று இதற்குக் கருத்துக்கூறுதல், பொருத்தமும் வழக்கு முடையதன்று. பழையசெய்திகளையே நினைப்பூட்டியவராயின், 'குழைந்தீர், புணர்ந்தீர்' என்றும்போல இறந்தகாலம்பட ஓரிடத் தேனுங் கவி தங் கருத்தைக் குறிப்பிடாமற் போகாரென்பது திண்ணம். மற்றுக் கடைதிறப்பின் கருத் தியாதோவேணின் :—தம் அரசனும் அவன் தானைத்தலைவனும் அடைந்த கவிங்கவெற்றியைப் பாடுதற்குத் தலைநகரத்துள்ள பல்வேறுமகளிரும், நாட்காலையே எழுந்து தந்தோழியர் வாயிற்கடைமுன்னின்று அவரைத் துயிலெழுப்புவதேயாம்.

“கேசவனைப் பாடவரீ கேட்டே கிடத்தியோ
தேசமுடையாய் திற”

“பந்தார் விரலினின் மைத்துனன் பேர்பாடச்
செந்தா மரைக்கையாற் சீரார் வளையொலிப்ப, வந்துதிறவாய்”

(திருப்பாவை)

என்று மாயன்பேர்பாட ஆய்ச்சியர் தந் தோழியர்முன்றிலிற்சென்று அழைத்தாற்போல ஈண்டும் நகரமகளிர் அபயன்போர்பாட ஒருவரை யொருவர் சென்றழைத்தனர் என்க.

“காஞ்சி யிருக்கக் கவிங்கங் குலைந்த
களப்போர் பாடத் திறமினே”

“கவிங்க மெறிந்த கருணை கான்றன்
களப்போர் பாடத் திறமினே”

எனக் கடைதிறப்பின் இறுதியில், கவிங்கவெற்றியைப் பாடுதற்கே இங்ஙனம் அழைக்கப்படுகின்றனர் என்பதைச் சயங்கொண்டார் குறிப்பிட்டு அப்பகுதியை முடித்தலும் அறியத்தக்கது. இக்கடைதிறப்பு நாட்காலையே நிகழ்வதென்பது,

“புலர்ந்த தறியா தேகொழுநர் ஆகவமளி மிசைத்துயில்வீர்”

“விடிவளவும் பொய்யே யுறங்கு மடநல்லீர்”

எனவருந் தொடர்களாற் பெறப்படும். இங்ஙனம் துயிலெழுப்பப்படு வோர் உயர்குலமகளிர், அரசனும் தலைவரும் விழைந்த மகளிர் (24, 37), சிறையாகவுந் திறையாகவும் பெற்ற மகளிர் (41-43), வீரமகளிர், (பொருங்கண்வேலினோர்) ஒதல் முதலியனபற்றிப் பிரிந்த மகளிர் (51),

பொதுமகளிர் (27, 30) முதலியோராவர் என்பதும் உய்த்தறியத் தக்கது.

(2) சிறைபிடிக்கப்பட்ட மகளிர்.

“ மீனம்புகு கொடிமீனவர் விழியம்புக வேரடிக்க
கானம்புக வேழம்புகு மடவீர்கடை திறமின் ” (41)

இதற்கு அரும்பொருள்விளக்கங்கூறும் பொழிப்புரையாவது :—

‘மீனக்கொடியையுடைய பாண்டியர் கண்ணீர் சிந்தக் காட்டிழ்ந்புகுதலால், அப்பாண்டியரை எதிர்த்துச்சென்ற விசயதானது யானே திரும்பிவருகின்றது; (அதனைக் காண) மடவீர் கடைதிறமின்’ என்பது.

இப்பொருள்கூறின், தாம் பாடப்புகக் கடைதிறப்பிற் கலிங்கப் போரின்கொய்தியன்றிப் பாண்டியன்போரைச் சயங்கொண்டார் கூறினவராவர். இவ்வாறு, சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்காததொன்றை அப்புலவர் பாடினரென்றல் கொள்ளத்தக்கதன்றென்க.

இனி, ‘வேழம்புகும்’ என்று இப்போது திருத்தப்பட்ட தொடர் முன்னெப்பதிப்புக்களில் ‘வேனம்புகும்’ என்றும், சங்கத்துள்ள பரணியேட்டில் ‘வேளம்புகும்’ என்றும் அமைந்துள்ளது. சங்கப்பிரதியிலுள்ள சிறந்த திருத்தங்களைப்பற்றிச் செந்தமிழிற் பல்வருஷங்கட்கு முன் நான் எழுதிவந்த ஆராய்ச்சியிலே, அப்பிரதியிற் கண்ட ‘வேளம்புகு மடவீர்’ என்ற பாடத்துக்கு அப்போது எனக்குத்தோற்றிய பொருள்— ‘மன்மதன் தன் பாணங்களை உகுத்தற்கு இலக்காகிய மடவீர்’ என்பதாம். இப்பொருள் சிறப்புடையதாகவே என்னைக் கருதப்பட்டதேனும், இப்போது, கவியின்கருத்து வேறென்பது ஆராய்ச்சியால் விளங்குகின்றது. அதனை ஈண்டு விளக்குவேன். சோழர்கள் பிறநாட்டரசரைப் போரில் வெல்லுவக் காலங்களிலே அவரது களிறு நிதிக்குவை முதலியவற்றைக் கவர்வதோடு அவர்க்குரிய மகளிரைச் சிறைபிடிப்பதும், அவர்தம்மைத் தந்தலைகளில் அமர்த்தித் தமக்கும் தந்தேவியர்க்கும் பணிசெய்வோராக்குவதும் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தவர்.* இப்பரணிக்குரிய அபயனும் அவ்வாறு கவர்ந்தவனே என்பது,

* இங்ஙனம் பிடித்துவரப்பட்ட மகளிர் கரிகாலன்காலத்தில், அம்பலம் அல்லது கோயில்களில் திருப்பணிசெய்வோராக அமர்த்தப்பட்டனர் என்பது, பட்டினப்பாலை 246—249 அடிகளால் அறியக்கிடக்கின்றது.

“ நடைவ யப்பரி யிரத மொட்டகம்
 நவநி திக்குவை மகளிரென்
 றடைய வப்பொழு தவர்கள் கைக்கொளு
 மவைக ணிப்பது மருமையே ” (446)

“ தென்ன ராதி நராதிப ரானவர்
 தேவி மரிசடன் சேடிய ராகவே ” (313)

“ மலர்மலை பணிமாறி யுடனே
 புவனி காவலர்க டேவியர்கள் சூழ்புடைவர ” (273)

என்ற சயங்கொண்டார்பாடல்களாலும்,

“ வேள்குலத் தரசர்
 பழியிகந்து கொடுத்த புகழின் செல்வியும்
 வாளா ரொண்கண் மடநீதைய நீட்டமும்
 மீளாது கொடுத்த வெங்கரி நிரையும்
 ஒருவிசைக் கைக்கொண்டு ”

எனவரும் அபயன் மெய்க்கீர்த்தியாலும் அறியலாம். இங்ஙனம் சிறை
 பிடிக்கப்பட்ட மகளிர் அமர்ந்து வாழும்படி தலைககரிற் சோழரால்
 தனியே அமைக்கப்பட்ட மாடமும் மாடப்புறமும் வேளம் என்று
 வழங்கப்பெறும். தஞ்சையிலும் பிறநிடங்களிலுமிருந்த இவ்வேளங்
 களைப்பற்றிச் சாஸனங்கள் அடியில் வருமாறு கூறுகின்றன :—

1. ஆனமேற்றுஞ்சினர் தங்களைச்சி உடையிராட்டியார் கிழானடிகள்
 கீழவேளத்துப்பெண்டாட்டி.....அவனி சிகாமணி (S. I.
 I. III. 378)
2. தஞ்சாவூர்க்கூற்றத்துப் பழையவேளத்துப்பெண்டாட்டி போயன்
 திரிபுவன சுந்தரி (Ibid. 382)
3. தஞ்சாவூர்ப் பெருமானடிகள் சோழமாதேவியார் வேளத்து (Ibid.
 IV, 174)
4. ராஜகேஸரிவர்மன் வேளத்துப்பெண்டாட்டி மகாமல்லி (I. M.
 P. Tp. 748)
5. உய்யக்கொண்டான் திருமஞ்சனத்தார் வேளம் (Ibid. T; 1204,
 S. I. I, II, 439)
6. உடையார் ஆனமேற்றுஞ்சினர் வேளம் (அல்லது) அபிமானபூஷணத்
 தெரிந்த திருவந்திக்காப்பு வேளம் (Ibid. 132)

இம் மேற்கோள்களைக்கொண்டு நோக்குமிடத்து, மேலேகாட்டிய தாழிசைக்கு —‘(போர்க்காற்றாது) பாண்டியர் கண்ணீர்சொரியக் காட்டுட் புகுதலால் (சோழாது) வேளத்திற்புகும் அவர் மகளிர்காள்! கடைதிறமின்’ என்பதே உண்மைப்பொருளென்பது தெளியலாகும். பாண்டியர் காட்டிற் றுரத்தப்பட அவர்மகளிர் வேளமேற்றப்பட்டனர் என்பது கருத்து. அபயனுடைய பேரனுக்குப் பேரனான மூன்றாம் குலோத்துங்கன்காலத்தும், இங்ஙனம் பகைமகளிரை வேளமேற்றும் வழக்கமிருந்ததென்பது—

“ வீரபாண்டியனை முடித்தல்கொண்டு
அவன்மடக் கோடியை வேளமேற்றி ” (S. I. I. III, 217)

என வரும் அச்சோழன் மெய்க்கிர்த்தியால் அறியலாகும். இவ் வேளத்தை ஆளும் மகளிரே முதலில் வேளாட்டி எனப்பட்டனரென்றும், அச்சொல் வெள்ளாட்டி எனத் திரிந்து பிற்காலத்துப் பணிப்பெண்ணைப் பொதுவிற குறிக்க வழங்கலாயிற்றென்றும் கருதத்தகும். இங்ஙனம் வேளமேற்றிய மகளிரன்றிப் பராசர்களால் திறையாகச் சோழர்க்களிக் கப்பெற்ற மகளிரு முளர்.

(3) திறையாகப் பெற்ற மகளிர்.

“ அலைநாடிய புனனாடுடை யபயற்கிடு தீரையாம்
மலைநாடியர் துளுநாடியர் மனையிற்கடை திறமின்”

“மழலைக்குறு மொழியிற்சில வடுகும்பல தமிழும்
குழறித்தரு கருநாடியர் குறுகிக்கடை திறமின்” (42, 43)

என்ற இரண்டு தாழிசைகளால் அத் திறைமகளிர் கூறப்படுகின்றனர். இவற்றுள் முதற்கண்வரும் ‘அபயற்கிடு திறையா மலையையர்’ என்பதற்கு—அபயனுக்கிடப்பட்ட ‘திறையாகிய மலையைப் பார்க்கும்பொருட்டு’ என்பது பொருளென்றும், அத்திறையைப் பார்க்கத் துளுநாடியர் விளிக்கப்பட்டனரென்றும் புதுப்பசிப்பின் அரும்பொருள்விளக்கக் கூறுகின்றது. மலைநாடு, துளுநாடு, கன்னடநாடுகளிலிருந்து திறையாக வந்த மகளிரையே கவி கூறுதல் தெளிவாகக் கிடத்தலால், இதற்கு மேற்கருதியவாறு நலிந்து பொருள்கொள்ளவேண்டிய ஆவசியகமில்லை. கடைதிறப்பில் அழைக்கப்படுவோர், போர்க்குச்சென்ற வீரர்களுடைய

மனைவியரன்றி வேறல்லரென்று முதலிற் கருதிவிட்டதே இப்பொருள் கற்பிக்க நேர்ந்ததற்குக் காரணமாகத் தெரிகின்றது.

(4) பேய்விழிப்பின் உவமை.

“கொள்ளி கொண்டிரண் டேமுழை யுட்புகக்
குன்றி தோன்றுவ போல விழிப்பன”

(125)

பேய்கள் விழிக்குந் தன்மையை வ ருணிப்பதாகிய இவ்வடிகட்கு—
‘இரண்டு அடபுக்குட்டினுட் புருந்த அக்குனறிமணி தோன்றுதல் போல விழிப்பன’ என்ற பொருள் தரப்பட்டுள்ளது. இப்பொருள் கூறின், உவமை, பேய்விழிப்பின சிறுமையைப்பற்றிப் பெருமையைக் காட்டாமையாலும், முழையென்பது (அம்புக்) கூடு என்னும் பொருளில் வழங்கலரிதாகலாலும் ‘புகக்குன்றி’ என்பது ‘புது+அக்குன்றி’ என்று பிரிவுபடும்படி புலவர் பெருமான் வாக்கு அமையாதாதலாலும், ‘கொள்ளி கொண்டு’ என்ற தொடர் நின்றவற்றுதலாலும் அக்கருத்தை ஏற்புடைய தன்று; இனி, இவ்வடியள், ‘குன்றி’ என்பது குன்று என்று சென்னை ‘மீயூசியம்’ கைபெழுத்தப் புத்தகசாலையிலுள்ள பரண்பிரதிபொன்றிற் காணப்படுகின்றது. ‘கொள்ளிகளைக்கொண்டு இரண்டு குகையுட்புகுங்கால், ஒரு குன்று எவ்வனந்தோன்றுமோ, அவ்வனந்தோன்ற விழிப்பன’ என்று உவமையைச் சிறப்பித்துக்காட்டும் பொருள் இப்பாடத்திற்கு அமைதல் அறியத்தக்கது. அதனால், குன்றி என்பது சிதைந்த பாடமாகவே கொள்ளற்பாலது.

(5) ஈச்சோப்பி.

“கெடாதபடி நெடுஞ்செழியர் கெடும்பொழுதி
வீடும்பிண்டி பால மேந்தி

இடாகினிக ளிருமருங்கு மீச்சோப்பிப்
பணிமாற வருந்த போழ்தில்”

(142)

தேவியினை கொலுவிருக்கையைச் சிறப்பிக்கும் இத்தாழிசையில், ‘ஈச்சோப்பி’ என்பதற்கு ஈச்சோப்புதலைச்செய்து என வினையெச்சமாகப் பொருள்கொண்டு வல்லொற்றுமிகுப பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. ஈச்சோப்புதல் என்று ஆரும்பதவகராசியுள் வினையாகப் பதிப்பாளர் குறித்திருப்பினும் அதன்பொருளை விளக்கவில்லை. ஆயினும் அஃது ஈயை ஒட்டுதல் என்ற பொருள் பயக்கும். சோப்புதல்—அடித்தல்; ‘நந்தன் மனைளி

கடைதாம்பாற் சோப்புண்டு' (திவ். பெரியாழ். 2, 1, 5.) என்ற இடங் காண்க. அடித்த லென்பது ஈண்டு ஓட்டுதற்பொருளது. இவ்வாறு, வினைபெச்சமாக்கில், இடாகினிகள் கொலுவினுள்ளதேவிக்கு ஈயோட்டுங் கைக்கரியஞ் செய்தனவாகப் பொருள்கொள்ளவேண்டும். தெய்வங்கட் குப் புரியும் உபசாரங்களிலே, ஈயோட்டும் பணியொன்று வழக்கிலுண் டென்பது தெளியக்கூடவில்லை

இனி, ஈச்சோப்பி என வழங்கும் கருவியொன்றுண்டு. இது, கவரி ஆலவட்டம்போலக் கடவுளர் பெரியோர்க்குமுன் எடுத்துப் பணி மாறும் உபசாரப் பொருளாகும். இதனை—

“ ஏறுமால் யானையே சிவிகையந் தளகமீசீ சோப்பி வட்டில்
மாறிவா முடம்பினூர் படுவதோர் நடலைக்கு மயங்கி னையேல்.”

(தேவாரம் சுவாமிநா. பதிப்பக். 692, பாட். 7)

எனவரும் தேவாரவடிகளாலும் 'ஈச்சோப்பிக் கை' என்னும் சாஸனக் கூற்றாலும் (S. I I. ii, 11, 17) அறிக.

“ பொற்குடை சாமரையென்றிவை பணிமாறியே ” (312)

“ பொன்னின்மலை மலர்மலை பணிமாறி ” (273)

என்ற பரணித்தொடர்களிறபோல, ஈண்டும் 'ஈச்சோப்பி பணிமாறி' எனக் கூறப்பட்டதாம். திருச்சின்னம் பணிமாறுதல் என்று இக்காலத்தம் வழங்குவர். இதனால் அத்தொடர் ஒற்றுமிகாதே வைத்துப் பொருள் கொள்ளற்பாலதென்க. கவரிமுதலியனபோல, ஈச்சோப்பியும் ஈமுதலிய வற்றை ஓட்டுதற்குரியதே லும், தொழிலாகக்கூறுவதற்கு வழக்கின்மை யின், உபசாரக் கருவியாகக் கொள்வதேவேண்டும் என்க.

(6) கரிகாலன் காவிரிக்கரைகட்டிய வரலாறு.

“தொழுது மன்னரே கரைசெய் பொன்னியிற்

ரொடர வந்திலா முகரி யைப்படத்

தெழுது கென்றுகண் டிவைமீ கைக்கீக ணேள்

றிங்க முிக்கவே யங்க ழிந்ததும்.”

(184)

இத்தாழிசையுள் 'இதுமிகைக்கண்' என்று முன் பதிப்புக்களிற் கண்ட பாடத்தை மாற்றி, 'இவை மிகைக்கண்' என்று புதியபதிப்பில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. கரிகாலன்மாபினான தெலுங்குசோடரான

சாஸனமொன்றில் — ‘தன் பாதகமலங்களிற் பொருந்திய கண்களை யுடையவரான திரிலோசனன் முதலிய அரசரைக் கொண்டு கரிகாலன் காவிரிக்கரை கட்டுவித்தனன் என்று கூறப்படுகின்றதென்றும், அவ்வாறு கட்டுவித்தபொழுது, தன்னுணைக்கடங்கிக் கரைகட்டவாராத ஓர் அரசனை அவன் கண் கொண்டானென்று தெரிதலால், அவனே இங்குக் கூறிய முகரியாதல்வேண்டுமென்றும், ‘இதுமிகைக்கண்’ என்று பாடங் கொண்டு அதற்கேற்ப வரலாறு கற்பித்துக் கூறுவாரும் உளர்’ என்றும் அரும்பொருள்விளக்கத் தெழுதப்பட்டுள்ளன. இதனால் திரிலோசனன் கண்ணையன்றி, வேறு அரசனொருவன் கண்களை யழித்தவன் கரிகாலன் என்பது பதிப்பாளர்கருத்தென்பது தெரிகின்றது.

தெலுங்குசோடர்கள் சாஸனங்களிலே, பிரசஸ்தி (மெய்க்கீர்த்தி) கூறந் தொடக்கத்தில், அவரது முன்னோதைக் கரிகாலன் புகழப்பட்டிருப்பது உண்மையே. அவனைப் பற்றிவரும் அப்பிரசஸ்தியின் வடமொழித்தொடர் வருமாறு:—

“ சாண ஸரோருஹ விஹத விலோசன த்ரிலோசந
 ப்ராமுகாகில ப்ருதிவீச்வர காரித காவேரீ தீர
 கரிகாலகுல...மஹாமண்டலேச்வர”

என்பது. இதன் பொருள்:— (தன்) ‘பாதகமலத்தால் அழிக்கப்பட்ட விசேஷ நேத்திரங்கொண்ட திரிலோசனன் முதலிய அரசர்களாற் கட்டப் பட்ட காவிரிக்கரையை யுடைய கரிகாலன்குலத்திற்குன்றிய...இன்னான்’ என்பதாம். இதனால், திரிலோசனன் என்பவன், காவிரிக்கரை கட்டுவதற்கு உதவிசெய்ய வாராத கரிகாலனுடன் பகைத்தவனென்பதும், அவனுக்கு மிகையாக அமைந்த கண்ணை அக்கரிகாலன் தன் பாதகமலத்தால் அழித்தவனென்பதும், அவ்வழிவால் தன் வலிமை குன்றிப் பின்பு அப்பகைவன் காவிரிக்கரைகட்ட உதவினனென்பதும் நன்குபெறப்படும்; இத்திரிலோசனன் பல்லவ வமிசத்தவனென்பதும் அவன் கொண்டிருந்த மிகைக்கண் (விலோசனம்) நெற்றியில் அமைந்திருந்ததென்பதும்—

“ த்ரிநேதர பல்லவம் ச்ருத்வா கர்விதம்...
 ...லலாடஸ்ய பக்நம் ச்ருத்வா வ்யராஜத ”

எனச் சிதைந்துவழங்கும் மற்றொரு சாஸன சுலோகத்தால் * பெறப் படுகின்றன. திரிநேத்திரபல்லவன் என்ற அரசனொருவன் தெலுங்கு நாட்டை யாண்டவனென்பதும், ஏறக்குறையக் கரிகாலன் காலத்தவனென்பதும் சாஸனங்களாலும் அறியப்படுகின்றன. (I.M.P. Kt. 891.)

இனி, தெலுங்க்சோடனது சாஸனத்தில்—‘தன் பாதகமலங்களிற் பொருந்திய கண்களுடையவரான திரிலோசனர்’ என்ற பொருளிலுள்ளதாகப் பதிப்பாளர்காட்டியவாக்கியம் மேற்குறித்த வடமொழிப் பிரசஸ்தியின் வேறானதென்று தெரியவில்லை. அதனால், ‘சரணஸரோருஹ விஹித விஸேசந’ என வருந்தொடரிலே, விஹத(=அழிக்கப்பட்ட) என்ற பதத்தை விஹித (=வைக்கப்பட்ட) என்று மாற்றி அவர் அப்பொருள் கொண்டிருத்தல்வேண்டும். இங்ஙனமாயின், ‘பாதகமலங்களில் வைக்கப்பட்ட கண்’ என்புழி, வைக்கப்பட்டதற்குக் காரணமாயது என்ற கேள்விக் கிடமுண்டாதவின், ‘விஹித’ என்ற பதம் இயையாமையாலும், சோடரது சாஸனங்கள் பலவற்றினும் ‘விஹத’ என்றே காணப்படுதலாலும், சயங்கொண்டாரும் இச்சொற்கேற்ப, ‘இங்கழிக்கவே’ என்று பாடுதலாலும், பகையரசனொருவனது பாதங்கள், ‘சரணஸரோருஹ’ என்று விசேடிக்கப்பட்டன என்பது சிறிதும் ஏற்காமையாலும் அவ்வாறு மாற்றிப் பொருள்கொண்டது பொருந்தாதென்க. எனவே, அடங்காதிருந்த பகைவனது செருக்குக்குக் காரணமான நெற்றிக்கண்ணை யழித்து, அவனையும் ஏவல்கொண்டவன் கரிகாலனென்பதே, அப்பிரசஸ்தியின் கருத்தென்பது தெள்ளிது. இவ்வரலாறே,—

“ மண்கொண்ட பொன்னிக் கரைசுட்ட வாராதாற்

கண்கொண்ட சென்னி கரிகாலன் ”

(குலோத்-உலா)

* காலஞ்சென்ற ஸ்ரீ வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசாரியர் அவர்கள் எழுதிய கலிங்கத்துப்பரணி இராசபாரம்பரியவுரை பார்க்க. மேலும், அவ்வாசாரியரவர்கள், பிரதாபருத்திரன் என்பவன் முக்கண்ணுடையதைத் தனக் கடங்காதிருந்தனாக, சோழன், அவனைப் படத்தில் எழுதிவாச்செய்து, அவனது நெற்றிக்கண்ணையழித்துப் பேரில் அவனையும் வென்றனென்று ‘சோழராஜாக்கள் சரித்திரம்’ என்ற நூலில் ஒரு வரலாறு உள்ள தென்றுங் குறிப்பிட்டுள்ளார். இது, தெலுங்குசோடரது பிரசஸ்திவாக்கியத்தின் கதையை ஒருபடியாக விளக்குதலுங் காண்க.

“ கண்கொண்டான் பொன்னிக் கரைகட்ட வாரானை

எண்கொண்ட சோழ னிரங்கேசா ”

(இரங்கேசுவெண்பா)

எனப் புலவர்களாற் பாடப்பட்டதூஉ மென்க.

பாணிகொண்ட அபயனகாலத்தவனும், தெலுங்குசோட அரசனும் மாகிய கன்னரதேவன் என்பவனுட்சியில், கி. பி. 1122-ல் அமைந்த சாஸனமொன்றினும் (S. I. I. iv, NO. 1328), கரிகாலன்செய்தி குறிக்கும் மேற்குறித்த பிரசஸ்திவாக்கியம் வருகின்றது. இதனால், சயங்கொண்டார் தங்காலத்தத்கிய சாஸனவாலற்றோடு ஒப்பவே மேற்காட்டிய தர்ழ்சையைப் பாடியவர் என்பது ஐயமின்றிப் போதரும். இதுகாறும் கூறப்போந்தவற்றாலும், ‘இவைமிகைக்கண்’ என்று பன்மையாகக் கருதற்குக் காரணமின்மையாலும் ‘இதுமிகைக்கண்’ என்ற பழையபாடமே ஈண்டுக் கொள்ளத்தக்கதாமென்க.

[முகரி என்ற சோல்லின் பொருள்]

இனி, முகரி என்பது அரசனொருவன்பெயராகவேண்டுமென்றும், அவன் பெயரால் முகரி என்ற ஊர் உண்டாயிற்றென்றும் அரும்பத விளக்கத்தெழுதியவாறு கருதுதற்கு ஆதாரங் குறிக்கப்படாமையால் அங்ஙனமே உணியக்கூடவில்லை. இங்ஙனமன்றி, வங்காளப்பிரதேசத்தில் ஆட்சிபுரிந்த மௌகரிகள் என்ற அரசவகுப்பினருள் ஒருவனைக் குறிப்பதாகக் கருதுவதும் ஏற்புடைத்தன்று. சயங்கொண்டார், தங்காலத்துச் சாஸனங்கூறும் வரலாற்றைத் தழுவினே பாடுதலும், அச்சாஸனத்துக்கண்ட திரிலோசனையே திரினேத்திரபல்லவன் என்று மற்றொரு சுவோகம் வழங்குதலும் மேலெல்லாம் நன்கு விளக்கப்பட்டன. அதனால், அவன் பல்லவமரபினன் என்பது தெளியக்கிடத்தலால், மௌகரியமரபுடன் அவனை இணைப்பதற்கு இடமில்லை என்க. மற்று, இச்சொற்குப் பொருள் யாதெனின் கூறுகீல் :—

முகரி எனத் தமிழ்ச்சொல்பெற்ற வடசொல், ஆரவாரிப்போன் என்ற பொருளுடையதாம். முகரம்-ஆரவாரம்; [‘முகரமிக்க வீரோடு’ என்பது இரகுமம்மிசம் (இரகுமம்-23).] அஃது ஈண்டுத் தம்மாணைகறி ஆரவாரிக்கும் குறும்பாசனைக் குறிக்கும். இப்பொருளில் ‘அரட்டர், என்ற பெயர் குறும்புசெய்யுமாசர்க்கு வழங்குதலும் காண்க. [குறும்பரை அடக்குபவாதலின் ‘அரட்டமுக்கி’ என்ற திருநாமம் திருமங்கை

யாழ்வார்க்கு வழங்குதலும் அறியற்பாலது.] அங்ஙனமே, இம்முகரீயும் பண்டநாள்முதலே அப்பொருளில் வழங்குவருவதென்பது—

“ மூள்வாய தொழிற்பஞ்சேந் திரியவஞ்ச

முகரீகாள் முழுதமீவ் வலகை யோடி

நாள்வாயு முழமுடைய மீம் ராணை

நடாத்துகின்றீர்க் கமையாதே, யானேல் வாணோர்

நீள்வான முகடதனைத் தாங்கி நின்ற

நெடுந்தூணைப் பாதாளக் கருவை யாரூர்

ஆள்வானைக் கடுகச்சென் றடைவே னும்மால்

ஆட்டுணை னோட்டந்தீங் கடையேன்மினே ”

(தேவா. பக். 719, பாட். 9)

என்ற தேவாரப்பாசுரத்தால் அறியலாம். பஞ்சேந்திரியங்களைக் குறும்பு செய்யுந் தலைவராக உருவகப்படுத்தி, அவரது கொடுங்கோனமுறைக்குத் தாம் அடங்காமைபைத் திருநாவுக்கரசுநாயனார் பெருமிதம்பெறப் பாடுஞ் சிறப்பு நோக்கத்தக்கது. ஈண்டு முகரிக்குக் கூறற்குரிய பொருளே ‘தேர்டாவந்திலா முகரி’ எனப்பதனுள்வருஞ் சொற்கும் கொள்ளற்பால தென்பதும், முதலிற்குறித்த சாஸனப்பிரசஸ்திக் கருத்தைத் தழுவி யே சயங்கொண்டார் பாடுதலின், அதனுட் கண்ட திரிலோசனையைன்றி வேறெவனையும் தம் தாழ்சையுள் அவர் குறித்தவராகார் என்பதும் ஐயமின்றித் தெளியத்தக்கன.

(7) இராசராசன்.

“இருண்முழுது மகற்றம்வந்து குலத்தோன் றேவி

இகல்வளங்கு தபனகுலத் தீராசராசன்

அருடிருவின் திருவயிற்றில் வந்து தோன்றி

ஆலிலையி னவதூரித்தா னவனே மீள்”

(221)

என்பது, பழைய பதிப்புக்களில் அபயனது அவதாரங்கூறு மிடத்து அபைந்துள்ள தாழ்சை. இதனுட்கண்ட இராசராசன் என்பவன், கங்கைகொண்டசோழனான இராசேந்திரனே—என்று சரித்திர அறிஞர்கள் கருதி எழுதலாயினர். (தபனகுலத்து=) சூரியகுலத்தவ னான இராசராசனுடைய மகன்வயிற்று உதித்தவன் அபயன்—என்று சயங்கொண்டார் பாடுதலால், அவ்விராசராசப்பெயர், அபயனது தாய்ப்

பாட்டனாகிய இராசேந்திரனையே குறித்ததாகல்வேண்டும் என்று அன் னோர் கருதுவது இயல்பேயாம். ஆனால், அத்தாய்ப்பாட்டனை அவ னுக்குரிய பெயராகக் கூறுது, அவன் தந்தை பெயரையிட்டுச் சயங்கொண் டார் பாடினரென்பது, அவர்காலனியல்புக்குச் சிறிதும் ஏற்றதன்று. சோழர்களிலே, இராசராசன், இராசேந்திரன், விசயராசேந்திரன், வீர ராசேந்திரன், அந்நிராசேந்திரன் என்போர் ஒருவர்பின்னொருவராகப்பட் டம் பெற்றவர்கள். அவ்வரசர்கள் கொண்ட இவ்வியற்பெயர்களைச் சாஸ னங்கள் கூறுமுறையே அவர்கள் கலத்துப் புலவரும் மாற்றாமலே பாடி யிருப்பொன்பதில் ஐயமில்லை. அம்முறைதவறிப் பொருட்பேறுபற்றிப் பெயர்களை மாற்றிக்கூறுவதாயின், ஒருவரை மற்றொருவராக அவர் காலத்தே மயங்கநேர்ந்திருக்கும். இராசராசன் என்ற இயற்பெயர் பெற்றவன், பிரபல வெற்றிவேந்தனும் அபயனுக்குத் தாய்வழியிற் பிர பிதாமகனுமானவன். இவனுக்கும் இவன்மகனான இராசேந்திரனுக்கும் ஒரேபெயரைப் பிற்காலத்தார் தெரியாமற் கூறநேரினும், சயங்கொண் டார் தெரிந்துகூற ஒருப்படார் என்க. இனிப் புதியபதிப்பில் இத் தாழிசை—

“இருண்முழுதும் புவியகல விரவிசுல

மினிதோங்க இராசராசன்

அநுந்தீருவின் திருவயிர மாலியை

னவதரித்தா னவனே மீள்”

என்று காணப்படுகின்றது. இது சிறந்த பாடம் என்னத் தட்டில்லை. ஆனால், இராசராசன் என்பதற்கு, சரித்திரவறிஞர் கூறிய இராசேந் திரன் என்ற பொருளே அநம்பதவிளக்கத்து எழுதப்பட்டிள்ளது. ‘தபனசுலத்து’ என்ற அடைக்கற்பு அவ்வாறு அவர் கருதநேர்ந்த தாயினும், இப்பாடத்துக்கு அங்கனங் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது.

பரணிகொண்ட அபயன் கங்கைகொண்டசோழன்மகளாகிய அம்மங்கையை மணந்தவனும், சந்திரவமிசத்துச் சளுக்கியவேந்தனு மான இராசராசன் என்பவனுடைய புத்திரன்; சோழருடைய வமிசம் சந்ததியற்றிருந்தநிலையில், தொகித்திரனாய்ச் சுவீகாரம்புகுந்து, அவர தரசரிமைபெற்றுச் சோழனாக முடிசூடியவன். ஆகவே, மேற் கண்ட பாடத்துக்கு ‘இரவிசுலம்’ இனிதோங்குப்படி, (சளுக்கிய) இராச

ராசனூல் போன்புசெய்யப்பெற்ற திருவீரைய தேவிவயிற்றில் அவதரித்த தனன் அபயன்' என்று பொருள்கூறுதலே பெரிதும் பொருந்தவதாதல் காண்க. இதனூல், சோழவமிசம் வாழப் புத்திரனைப் பெற்றளித்த ஜனசபிதாவையும் கனி மறவாது பாடிச் சிறப்பித்தமை விளங்கும். இராசராசன் அருள் திரு-இராசாசனூல் தலையளி செய்யப்பெற்ற திருப் போன்ற அவன் தேவி. அருளுதல் இப்பொருளதாதலை- 'அருளாயாகலோ கொடிதே' (புறம். 144), 'அரும்பகிழ்தாரினு னெம்மநுருமென்று' (நாலடி. 390) என்னும் சான்றோர்கூற்றுக்களாலும் உணர்க. கணவனது போன்பு மனைவிக்குரியது என்னத் தட்டில்லை; 'ஆறுடைய சடைமுடியா னருளுடைய பெருந்தேவி' என்றார் சயங்கொண்டாரும் (199); இனி, 'இராசராசன் உவந்த தேவி' எனினுமாம்; அருளுதல் உவத்தற்பொருளில் வருதலை 'சின்னவ்வபிறருளி' என்பதற்கு நச்சினூர்க்கினியர் கூறிய உரையா னறியத்தக்கது. (தொல். பொரு. 146).

(8) பாரிபோகம்.

சரிக ளந்தொறுந் தங்கள் சயமகள்
தன்னை மன்னப யன்கைப் பிடித்தலும்
பரிக ளுங்களி றுந்தன ராசியும்
பாரி போகங் கொடுத்தனர் பார்த்திபர்.

(242)

இத்தாழிசையுள் 'பாரிபோகம்' என்றிருந்த பழையபாடம் 'பாரி போகம்' என்று புதுப்பிப்பில் திருத்தப்பட்டுள்ளது. ஸ்திரீதனம் என்ற பொருளில் 'பாரிவர்ஹ' என்ற சொல் வடமொழியிலிருந்தல் உண்மையே. இச்சொல்லையே சயங்கொண்டார் ஆண்டவராயின், 'பாரி வர்கம்' என்று தமிழ்முறைக்கையைய அமைத்திருப்பரேயன்றி, இடை வகரத்தை அவசியமின்றிப் பகா வெகரமாகத் திரித்துவழங்கார் என்பது திண்ணம். 'பாரிவர்கம்' என்ற பாடமுள்ளதாகவுங் காணவில்லை. அதனூல், 'பாரி போகம்' என்பதே அவர் அமைத்த தொடர் என்பது பெறப்படுகிறது. பாரிபோகம் என்பதும் ஸ்திரீதனம் என்ற பொருள் பயப்படுதேயாம். பாரிபோகம்=மகளிர் இன்பம்; அதற்குரியது பாரி போகம்; அஃதாவது ஸ்திரீதனம் என்க. இனி, 'பாரியாபோகம்' என்பது, தமிழிற் பாரிபோகம் என மருவியதெனினும் அமைபும்; ஈண்டுப் போகம் என்பது பிறர் அனுபவிக்கும்படி கொடுத்தும் பூமி தன முதலியன; சாலாபோகம் (-அன்னசாலைக்கு விடப்படும் இறையிவி, அர்ச்சனாபோகம் (-பூசனைக்கு விடப்படுவது) என்ற வழக்குங் காண்க.

(9) ஏழிசைவல்லபி.

“வாழி சோழகுல சேகரன் வருத்த விசையின் *
 மதர வாரியென வாகுமிசை மாதரிதென
 ஏழு பாருலகோ டேழிசை வளர்க்க வுரியான்
 யான மீதபிரி யாதுட னிருந்து வரவே.” (272)

அபயன் பரிவேட்டைக்குப் புறப்பட யானைமீது ஏறியபோது அவனுடன்விளங்கிய மனைவியைக் குறிக்குஞ் சந்தர்ப்பத்தில் இத் தாழிசை பாடப்பெற்றுளது. இதனுள் ‘ஏழுபாருலகோ டேழிசை வளர்க்க வுரியான்’ என்றுள்ள பாடம் முன்னையதினும் திருத்தமுடையதேயாம். ஆனால், சயங்கொண்டாரது கருத்தாகத் சூறையொன்று அதனுட்காணப்படுகின்றது. ‘ஏழுபாருலகொடு’ என முன்வருந்தொடரால், வளர்க்குமுரிமை அபயனுக் குறித்தாகக் கருதி, ‘உரியான்’ என்று ஆண்பால்விசுதி புணர்த்து - ‘ஏழுலகையும் ஏழிசையையும் வளர்க்க உரிமைபூண்ட அபயன்’ என்று பதிப்பாளரார் பொருள் எழுதப்பட்டுள்ளது.

அபயனது ஆட்சியின் பிற்பகுதிக் காலத்தே அவன் மனைவியாக விளங்கியவர், தியாகவல்லி ஏழிசைவல்லபிஎன்னும் இருவர். முன்னவன் தலைமைத்தேவியும், பின்னவன் அபயனது பேரன்புக்கு உரிமைபூண்ட மனைவியுமாவள். அதனால், ஏழிசைவல்லபி தன்னாபகன் ஏறிய யானையில் வீற்றிருந்து உடன்சென்றதை இத்தாழிசையிலும், பட்டமஹிஷி தனியாக உடன்போந்ததை அடுத்த தாழிசையிலும் கவி பாடலாயினர். இக்கருத்திற் பதிப்பாளரும் வேறுபட்டவரல்லர். அங்நனமாயின், ‘தியாகவல்லி....சேர்ந்து வரவே’ என்று தலைமைத்தேவியின்பெயரைக் குறிப்பிட்ட சயங்கொண்டார் ஒருகளிற்றில் ஏறிய காதலியாகிய ஏழிசை வல்லபியின்பெயரையும் அங்நனமே மறவாது குறிக்கவேண்டியவரன்றோ? அதனால், ‘ஏழிசை வளர்க்க வுரியான்’ என்பதனால் அவ்வேழிசைவல்லபியையும் அவர்குறிப்பிட்டவராதல்வேண்டும் என்க. ஏழு பாருலகொடு ஏழிசைவளர்க்குமுரிமை பாட்டிற் கூறப்படுதலால் அத்தொடர் அபயனுக்கன்றி அவனிரண்டாந்தேவிக்குப் பொருந்தமாறு எங்நனமென்றிற் கூறுவல்.

சோழவாசர்களில், முக்கியமாக அபயனுடைய தேவியருள்ள தலைமையானவளை—புவன முழு துடையாள் அவனி முழு துடையாள் என்றும், அடுத்த தேவியரை—ஏழுலகுமுடையாள், திரிபுவனமுடையாள், உலகமுடையாள் என்றும் இவ்வாறு அவரியற்பெயர்களையொட்டி விசேடிப்பது, அக்காலத்துப் பெருவழக்காகும். * அபயன்மெய்க்கீர்த்தியுள்,

“ வீரமுந் தியாகமும் விளங்கப் பார்தொழச்
சிவனிடத் துமையெனத் தியாக வல்லி
உலகமுழு துடையா ளிருப்ப வவளுடன்
கங்கைவீற் றிருந்தென மங்கையர் திலதம்
ஏழீசை வல்லபி யேழுலகு முடையாள்
வாழி யமர்த்தினி திருப்ப ஆழியும்
வீரசிம் மாசனத்து வீற்றிருந்தருளின—”

என்று இம்முறையே பாடப்படுதல் நோக்கத்தக்கது. தங்காலத்த தாகிய மெய்க்கீர்த்தி ‘ஏழிசைவல்லபி யேழுலகுமுடையாள்’ என்று கூறியவாறே சயங்கொண்டாரும்—இரண்டாந் தேவியின் இயற்பெயர் சிறப்புப்பெயர்களின் பொருள்களை விரிப்பவர்போல—‘ஏழுபாருலகொ டேழிசை வளர்க்க வுரியாள்’ என்று பாடலாயினர் என வுணர்க. அபயன் மகன் விக்கிரமசோழன்தேவியை ‘எண்ணு முலகங்க ளேழுடைய பெண்ணணங்கு’ என்றார் கூத்தரும் (சிக். உலா). ஏழுலகுமுடைமையாவது—சத்த தீவக்களையுந் தாய்போல் வளர்க்கும் உரிமையாம். இசைமாதாகிய வளர்க்கவுரியாள் என இயையும். அரிது என—அரிய செயலென்று உலகம் கூற என்றவாறு. அரியது என்னுமல் எனினுமாம். இனி, பட்டத்துத் தேவியாகிய தியாகவல்லியை—‘புவனி காவலர்க டேவியர்கள் சூழ்புடைவா’ என்று புலவர் சிறப்பித்தலால் அவள் புவனமுழு துடையாள் என்பது பெறப்படுதலும், ஏழிசை வல்லபி அபயனது காத்தறேவி என்று சயங்கொண்டார்வாக்குக் குறிப்பித்தல்போலவே, சிவபிரான் சடையிற்றரித்துச் சிறப்பித்த கங்காதேவியை அவட்கு மெய்க்கீர்த்தி உவமைகூறுதலும் ஈண்டு அறியத்தக்கவை.

* இங்ஙனம் வழங்குமுறையைக் கண்டு, டாக்டர் ஹூல்ஷு (Dr. Hultzsch) துரையவர்கள் விவரமாக விளக்கியிருத்தல் அறியத்தக்கது. (S. I. I. III, 171-2.)

(10) திருமந்திரவோலையாள்.

“முறையி டத்தரு மந்திர வோலையான்
 முன்வணங்கி முழுவதும் வேந்தர்தம்
 திறையி டப்புற நின்றன ரென்றலும்
 செய்த நோக்கில்வந் தெய்தி யிருக்கவே”

(315)

இத்தாழிசையுள்—“தரு-வெளியிலுள்ளவர்களை அழைத்து வருகின்ற. ஒலை வெளியிலுள்ளவர்கள் அரசனுக்கனுப்புவதும், அரசன் வெளியிலுள்ளவர்களுக்கு அனுப்புவதுமாகிய ஒலை” என்று அரும்பத விளக்கத்து எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இக்கூற்று ஆக்கியோரது கருத்தன்றும். ‘திருமந்திரவோலையாள்’ என்பதே கவி கருதியமைத்த தொடர். இப்பாடம், சென்னை-மியூசியம் கைப்பெய்துத் துப்புத்தகசாலைப் பிரதியொன்றிலுந் கண்டது. திருமந்திரவோலை என்பது, அரசன் கட்டளைகளை அவன் சொல்ல எழுதவதும் அவற்றை நிறைவேற்றுவதுமாகிய சோழராஸ்தான உத்தியோகம்.

“கோயில் நாயகஞ்செய்வார்களும் திருமாளிகைக்கூறுசெய்வார்களும் செய்யத் திருவாய்மொழிந்தருளினபடி.....இப்படிச் செய்யப்பண்ணுவது. எழுதினான், திருமந்திரவோலை இராசேந்திர மூவேந்தவேளான்.” S. I. I. IV. 28.

என்று, அபயனது 31-ம்ஆண்டிச் சாஸனமொன்று கூறுகின்றது. ‘திருமந்திரவோலை கேரளாந்தகப் பல்லவராயன்’ என்பானும் அவ்வரசனது 30-வது ஆட்சி வருஷத்தில் அப்பதவியை அவன்கீழ் வகித்தவனே (S. I. I. iii, 161). ஆகவே, இத்தாழிசைப்பொருள்வது- (“பகையரசர் அரண்மனை வாயிலினின்று) முறையிட, ‘அவர் தம் திறையைச் செலுத்தற்கு மனைவாயிற்புறம் நின்றனர்’ என்று திருமந்திரவோலையாள் வணங்கிக் கூறவும்” என்பதே யாகுமென்க.

[தொடரும்]

மு. இராகவையங்கார்.

ஸ்ரீ :

அ நு தா ப க் கு றி ப் பு.

நம் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் அங்கத்தினருள் ஒருவரும், திருமெய்யம் ஸ்ரீமான் தி. அ. முத்தையாசெட்டியாரவர்கள் ஹைஸ்கூலில் தமிழ்ப்பண்டிதராயிருந்தவருமான நெடுவை வித்வான் திரு, ராமசுவாமி ஐயங்காரவர்கள், இளம்பிராயத்தில் நாளிது ரக்தாகூழி-வஸூ-தைமீ 27-வருயிற்றுக்கிழமை இரவு பதினொருமணிக்குக் காலஞ்சென்றது பற்றி மிகுந்த அநுதாபமடைகிறோம். இவர் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் வருடக்காண்டாட்டங்களில் வந்திருந்து இனிய இசையுடன் கடவுள்வாழ்த்துப்பாடல்களைப்பாடி ஸபையோரை மகிழ்வித்தவந்தவர். இவரது பிரிவாற்றாமையால் வருந்தும் இவர் குடும்பத்தாருக்கு நம் அநுதாபத்தைத் தெரிவிக்கிறோம்.

பத்திராதிபர்.

மதிப்புரை.

உதயநகரிதம்:--இது, பச்சையப்பன்காலேஜ் ஸம்ஸ்க்ருதபண்டிதர் ஸ்ரீமத். V. அநந்தாசாரியரவர்களால் வடமொழியில் வசனரூபமாக இயற்றப்பட்டுத் தேவநாகரலிபிபில் அச்சிடப்பெற்றது. உயர்தர வகுப்புக்களிற் கல்விப்பிலும் மாணவர்களுக்கு உபயோகமானது. சிறு குணையின்றி மாணக்கர் தாமாகவே எளிதிற்கற்றுக்கொள்ளுமாறு இதன் நடைமிகவும் சுலபமானதாய்ச் சிறிது சிறிதாக உயர்த்தி எழுதப்பட்டிருக்கிறது. வடமொழியிற் சிறிது பாரிற்சியுடையவர்களும் ஒரு அகராதியின்துணையால் இதனை முழுதும் உணரலாகும். மிகவும் நீளமானவாக்கியங்கள் இதில் கூடுமான அளவில் விலக்கப்பட்டுள்ளன. ஸம்ஸ்க்ருதம் அறியாதவர்களுக்கும் பழக்கமான சாமானியவார்த்தைகளே இதில் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இனி, இதன்சரித்திரமும் மிகவும் இன்பந்தரத்தக்கதே. வடமொழியிலுள்ள பழமையும் பெருமையும்வாய்ந்த கதாசரித்தஸாகரத்தின் நாயகனை உதயநகரைய வந்ததாரந்தமே இதிற சொல்லப்பங்கிறது.

உதயநலுக்குவேட்டையின் மீது இருந்த விருப்பமும், அவன் விரோதியின்கையில் அகப்பட்டதும், அவனுடைய மகளை மணஞ்செய்து கொண்டதும் இதில் வெகு அழகாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. அதன் பிறகு அவன் முடிசூடியதும், உலகனைத்துந் தன்னடிப்படுத்த நினைத்ததும், யௌகந்தராயணன் என்னும் மந்திரியுடன் தன் எண்ணங்களை யெண்ணிப்பலாறே நிறைவேற்றியதும், பல ராஜகன்னிகைகளை அவன் மணஞ்செய்துகொண்டதுமாகிய செய்திகள் இங்கே சூறிப்பிடத்தக்கன. கடைசியாக உதயநலுடைய குமாரனான நவாஹனத்தனுடைய மகுடாபிஷேகத்துடன் கதை முற்றுப்பெறுகின்றது. இதன்விலை அணு பத்து. வேண்டுவோர் ஆக்கியோர்க்கெழுதிப் பெறலாம்.

திருவாங்கூர்ச் சிலாதாம்பிர சாசனவெளியீடுகள் (தொகுதி-ரு பகுதி-க):—இது, திருவாங்கூர் ராஜ்யங்கத்தாருடைய உத்தரவின்படி, ஷை ராஜ்யத்தின் சிலாசாசன இலாகா சூபரிண்டெண்டெண்ட் ஸ்ரீமத். A. S. ராமநாதையர் B. A., M. R. A. S. அவர்களால் ராயல் லைஸில் 93 பக்கங்கள் கொண்டதாகப் பதித்துவெளியிடப்பட்டது. இதில், திருவாங்கூரச்சேர்ந்த ஸ்தலங்களிலுள்ள கல்வெட்டுக்களும் தாமிரப் பட்டயங்களும் ஐந்து படியெடுப்புகளோடு அடங்கியுள்ளன. இதனுள், கலி 4052-ஆம் ஆண்டுள்ள கவியூர்க்கல்வெட்டுகள் முதலாகக் கொல்லம் 623-ஆம் ஆண்டுள்ள திருவிதாங்கோட்டுக் கல்வெட்டுக்கள் முடிய 26 சாஸனங்கள் வெளிவந்துள்ளன. இன்னும், சாலிவாகன சகம் 888 கல் மகா-ரா-ஸ்ரீ முத்துராமலிங்க விஜயரகுநாதஸேதுபதி காத்ததேவரவர்கள் ராமீசுவரம் ஸ்ரீராமநாதஸவாமிகட்டளை நடத்துகிற தற்காக, ஸ்ரீபத்மநாபதாஸ வஞ்சிபால ராமவர்ம குலசேகரப்பெருமாள் மஹாராஜா அவர்களுக்கு எழுதிக்கொடுத்த காக்கூர்க் கிரயதான தாமிர சாஸனமொன்று வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. அது, லேதுபதி மஹாராஜ குலபரம்பரைக்குரிய சிறந்து உயர்ந்த பிரபாவங்களெல்லாம் செவ்விதின் உணர்த்துகின்றது. இதன் விலை உள்நாடுகளுக்குத் தபாற் கூலியுள்பட ரூபா ஒன்றே முக்கால்.

சோதிடப்பேரகராதி:—இது மதுரைப் புத்தகவியாபாரி ஸ்ரீமத். S. கூடலிங்கம்பிள்ளையவர்களால் பல சோதிடநூல்களையும் ஆராய்ந்து சொற்களைத் தொகுத்துப் பொருளை முதி வெளியிடப்பட்டது.

சோதிடம்பயில்வார்க்கு மிகவும் பயன்படத்தக்கது. இதன் விலை ரூபா இரண்டேகால். வேண்டுவோர் பிள்ளையவர்கட்கெழுதிப் பெறலாம்.

சிவப்பிரகாசமென்னும சைவசித்தாந்த ஆராய்ச்சி:—இது, ஸ்ரீமத் சோழ. கந்த. சச்சிதானந்தரவர்களால் எழுதப்பட்டிருக்கும் குழல் விதவான் மா. ரா. நாதமுனியவர்களால் பதிப்பித்து வெளியிடப்பட்டது. இதில், உடனலம் என்பது முதல் ஞானமுறைத்தொகுதி என்பதீருகப் பல சைவசித்தாந்த முடிபுகள் மேற்கோள்களுடன் ஆராய்ச்சிசெய்யப்பட்டுள்ளன. சைவசித்தாந்த முடிபுகளை யறிவியலும்புமவருக்கு மிகவும் பயன்படத்தக்கது. இப்புத்தகத்தின் விலை ரூபா இரண்டு. வேண்டுவோர் மா. ரா. நாதமுனிப்பிள்ளையவர்கள், 45 காளத்திப்பிள்ளைதேரு, ஜி. டி. சென்னை, என்ற விலாசத்துக்கு எழுதிப் பெறலாம்.

காரியசித்தியின் இரகஸியம்:—இது, சுவாமி இராமதீர்த்தர் அமெரிக்காவிலும் ஜப்பானிலும் ஆங்கிலத்திற்கெய்த உபந்யாஸஸாரமாயமைந்தது. சென்னை ஸ்ரீமத். கோ. வடிவேலுசேட்டியாரவர்கள் மாணவர் ஸ்ரீமத் ச. கந்தசாமிமுதலியாரவர்களால் இனிய நடைபில் எழுதப்பட்டது. கலாசாலை மாணவர்க்குப் பாடபுத்தகமாக வைக்கத்தக்கது. இதன்விலை அறு மூன்று வேண்டுவோர் அம்பாவிளாசபுத்தகசாலை, கோமளேசுவரன்பேட்டை, சென்னை என்ற விலாசத்துக்கு எழுதிப் பெறலாம்.

பாலபோதினி:—இது, தமிழ்நாட்டுச்சிறுவர்க்குப் குபயோகமும்படி ஸ்ரீமத். கிருஷ்ணசுவாமிசர்மா அவர்களால் எழுதி வெளியிடப்பட்டது. இதன்விலை அறு இரண்டு. வேண்டுவோர் சென்னை சாவுகார்பேட்டை ஞானபோதினி ப்ரசாராலயத்துக்கு எழுதிப் பெறலாம்.

சுதேசவிளையாட்டு:—இது, ஸ்ரீமத். S. குப்புஸாமிப்பிள்ளையவர்களால் சிறுவர்களின் தேசப்பயிற்சிக்குரிய பலவிளையாட்டுக்களை வகுப்பு வாரியாகப் பிரித்து எழுதி வெளியிடப்பட்டது. இதன்விலை அறு ஆறு. வேண்டுவோர் திருநெல்வேலியையடுத்த பாளையங்கோட்டை ராமசாமிசந்நித்தே நுவிவிருக்கும் S. குப்புஸாமிப்பிள்ளையவர்களுக்கு எழுதிப் பெறலாம்.

திருப்போசைவேண்பா (அரும்பதவிளக்கத்துடன்):— இது, யாழ்ப்பாணத்துக் காரைநகர் ஸ்ரீமத் கார்த்திகேயப்புலவரவர்களால்

காரைநகரில் ஒரு பிரிவாகிய போசுட்டிபென்னுந்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள குமாப்பெருமான் விஷயமாக இயற்றப்பட்டது. அறிஞர் பலரளித்த சிறப்புக்கவிசையுடையது. காரைநகர் ஸ்ரீமத். மு. சபாரத்தின ஐயவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இதன் விலை அணுநான்கு. வேண்டுவோர் மு. சபாரத்தின ஐயவர்கள், மாணிக்கவாசகயந்திரசாலை, காரைநகர், யாழ்ப்பாணம் என்ற விலாசத்துக்கு எழுதிப் பெறலாம்.

பராபரைமலை:—இது, வேம்பத்தூர் விதவாங்களில் ஒருவரும், சேதுநாட்டு வீரசோழனில் வசித்தவரும், தேனிப்பூர்பெற்றவரும் கவி ராஜபண்டிதர் குமாருமான அம்பிகாபதி என்பவரால் இயற்றப்பட்டது. இனிமையும் அழகும் இயன்ற நடையுடையது. சிலேடைப்புவி என்ற சிறப்புப்பெயருடன் கம்பகாலம்வரை உலகப்ரசித்தராய் விளங்கிய வேம்பத்தூர்ப் பிச்சுவையரவர்கள் குமாரர் ஸ்ரீமத். நடேசையரவர்களால் பதிப்பிக்கப்பெற்றது. இதன்விலை அணுநான்கு. வேண்டுவோர், பி. நடேசையரவர்கள், வேம்பத்தூர், திருப்பாச்சேத்தி போஸ்தி, இராமநாதபுரம்ஜில்லா என்ற விலாசத்துக்கு எழுதிப் பெறலாம்.

கம்மநண்பன்:—இது, மத்திய கம்ம கல்விச்சங்கத்தா ராதரவு பெற்றுத்தமது சமுதக முன்னேற்றத்தின்பொருட்டு ஸ்ரீமத். R. வேங்கடராமநாயுடு அவர்களால் திருத்தக்கவிவிருந்து பிரதிமாதமும் 1, 15உகளில் வெளியிடப்படும் ஒரு தமிழ்ப்பத்திரிகை. இதில் வர்த்தமானங்களும் நீதி விஷயங்களும் பிறவும் சிறுவர் சிறுமியரும் அறிந்து கொள்ளும்படி எளியநடையில் ஸம்பாஷணையுமாகவும், கதைகளாகவும், உரைநடையாகவும் எழுதப்பட்டு வருகின்றன. இதன் வருடச்சந்தா ரூபா இரண்டு. தனிப்பிரதி அணு ஒன்றரை. வேண்டுவோர் பத்திராதிபர், கம்மநண்பன், திருத்தக்கல், சிவகாசிமார்க்கம் என்ற விலாசமிட்டு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

பாரதமீத்திரன்:—இது, ரங்கூனிவிருந்து லாடனேந்தல் ஸ்ரீமத். ஏ. பாலசுந்தரன் அவர்களால் மாதந்தோறும் வெளியிடப்பெற்றுவரும் ஒரு தமிழ்ப்பத்திரிகை. இதில், பாரதநாட்டுத் தாழ்ந்தவ குப்பினர்களின் முன்னேற்றக்கருதி, ஒற்றுமை, தேசாபிமானம், கல்வி, கற்பு முதலிய பலவிஷயங்கள் விளங்க எழுதி வெளியிடப்படுமென்று தெரிகிறது.

இதன் வருடச்சந்தா உள்நாடுகளுக்கு ரூபா மூன்று; வெளிநாடுகளுக்கு ரூபா மூன்றரை. ஏழைப்பஞ்சமர்கட்குமட்டும் விலையின்றிக் கொடுக்கப்படும் மாதிரிப் பிரதியின்விலை அனா நான்கு. வேண்டுவோர் மானேஜர், பார்தமித்திரன் கார்யாலயம், 11 சீக்கேமவுந்தாலே வீதி, ரங்கூன் என்ற விலாசத்துக்கு எழுதிப் பெறலாம்.

கிராம ஆசிரியத்தோழன்:—இது, தரங்கம்பாடியிலிருந்து, தென்னிந்திய மிஷனெரிக் கல்விச்சங்கத்தாரின் ஆதரவுபெற்று, மூன்றுமாதத்துக்கொருமுறை வெளிவரும் ஒரு தமிழ்ப்பத்திரிகை இதில் தமிழ் நாட்டில் சிறிந்துமத்ததைப் பிரசாரஞ்செய்ய வேண்டிய முறைகளும், ஆரம்பக்கல்வியை அபிவிருத்திசெய்யவேண்டிய வழிகளும், போதனை முறைகளும் வெளியிடப்படுமென்று தெரிகிறது. ஒவ்வொரு பிரசாரமும் டிம்மி 8 பக்க அளவில் 6 பாரம் (48 பக்கம்) உடையதாகவரும் பிரதி ஒன்றின்விலை அனா பன்னிரண்டு. வேண்டுவோர் கிராம ஆசிரியத்தோழன் பத்திராதிபர், தரங்கம்பாடி என்ற விலாசத்துக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்

கலைமகள்:—இது, கொழும்பு வெள்ளவத்தைத் திருக்குறட்பயிற்சிக் கழகத்தாரால், தமிழ்வளர்ச்சியும் சைவசமயவளர்ச்சியும் கருதி, மாதந்தோறும் வெளியிடப்பெறும் ஒரு தமிழ்ப்பத்திரிகை. இதன் முதல் மலர் இரண்டாமிதழில், சைவமாட்சி, மங்கையர்க்கரசியும் சிவநேசச்செல்வமும், அதிவீரராமபாண்டியன் சரிதை, ஆலய தரிசனம், தில்லைநடராஜன், திருநான்மணிமலை, விண்ணப்பம் ஆகிய விஷயங்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இதன் வருடச்சந்தா ரூபா இரண்டு. வேண்டுவோர், காரியதரிசி, திருக்குறட்பயிற்சிக்கழகம், வெள்ளவத்தை, கொழும்பு என்ற விலாசத்துக்கு எழுதிப் பெறலாம்.

சேந்தமிழ்ச்செல்வி:—தேன்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தாரால் மாதமொருமுறை வெளியிடப்பெற்றுவரும் இதன் மூன்றாஞ்சிலம்பின் முதற்பால் நமது பார்வைக்கு வந்தது. இதில், ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் வல்ல பல அறிஞர், செவ்விய நடையில் அரிய விஷயங்கள் பலவற்றை ஆராய்ந்தெழுதியிருக்கிறார்கள். இது மேன்மேலும் வளர்ச்சியடைந்து உலகிற்குப் பயனளித்தவருமென்று நம்புகிறோம். இதன் வருடச்சந்தா உள்நாடுகளுக்கு ரூபா மூன்று. வெளி

நாடுகளுக்கு ரூபா மூன்றரை. ஷெ கழகப்பங்காளிகளுக்கும் மாணவர்க்கும் இதன் வருடச்சந்தா ரூபா இரண்டரை. வேண்டுவோர், செந்தமிழ்ச்செல்வி மாணேஜர், சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், 306 விங்கசெட்டித்தெரு, சென்னை என்ற விலாசத்துக்கெழுதிக்கொள்க.

சித்திரம்:—இது, கொழுப்புச் சித்திரசாலைத் தலைவர்களாகிய தேவராஜசகோதரர்களால் மூன்றுமாதத்துக்கொருமுறை அழகிய சித்திரப்படங்களுடன் வெளியிடப்படும் ஒரு தமிழ்ப்பத்திரிகை. இதன் வருடச்சந்தா உள்நாடுகளுக்கு அணு எட்டு; வெளிநாடுகளுக்கு அணு பன்னிரண்டு. தனிப்பிரதி அணு ஒன்றரை. வேண்டுவோர் மாணேஜர் சித்திரசாலை, கொழுப்பு என்ற விலாசத்துக் கெழுதிக்கொள்க.

சுதர்சனம்:—இது, ஸ்ரீமத் குரு. இராமஸ்வாமி ஐயரவர்களால் வெளியிடப்பெற்றுவரும் ஒரு மாதாந்தத் தமிழ்ப்பத்திரிகை. இதில், வடமொழிக்காந்தபுராணமும், ஸாம்பரமண்பகர்ணமும் முதலும் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடப்படுமென்று தெரிகிறது. இதன் வருடச்சந்தா ரூபா ஐந்து. தனிப்பிரதி விலை அணு எட்டு. வேண்டுவோர் குரு. இராமஸ்வாமி ஐயரவர்கள், சுதர்சனம் பத்திராதிபர், ஸ்ரீரங்கம் என்ற விலாசத்துக்கு எழுதிக்கொள்க.

பிழையுள் திருத்தமும்.

செந்தமிழின் சென்ற மார்ச்சுமாதப்பகுதி உட-ம் தொகுதி உ-ம் பகுதி யில் ௭0 ஆம்பக்கத்தில் உ, ஈ வரிகளில் 'நாலாசிரியர் உரையாசிரியர் வரலாறுகள் எழுதியும் அநம்பதமுதவியவற்றின் அகராதி அமைத்தும்' என்றவற்றை விடுத்தும், எக-ம் பக்கம் ௫-ம் வரியில் இருபது சரித்தரங்கள் என்றிருப்பதை, பதினெட்டுச் சரித்திரங்கள் என்றும், இப்பகுதி எச-ம் பக்கம் கஅ-ம் வரியில், கூத்தும், (நிர்த்யமும்) என்றிருப்பதை, கூத்தும் (நிர்த்யமும்), என்றும், ஷெ பக்கம் கக-ம்வரியில் மார்க்கமெனப் என்றிருப்பதை மார்க்கமெனப்படும். என்றும், அ0-பக்கம் க அ-ம் வரியில் ஒழிந்த என்றிருப்பதை ஒழிந்த என்றும், அஈ-ம் பக்கம் கஅ-ம் வரியில், களோடுஞ் சேர்ந்து என்றிருப்பதை, களோடு சேர்ந்தும் என்றும் திருத்தியும் படித்துக் கொள்க.

பத்திராதிபர்.